RADU TEODORESCU

RĂUL ÎN RELIGIILE LUMII

PENNSYLVANIA 2002

CUPRINS

INTRODUCERE

"Există două erori și egale în care rasa noastră poate cădea despre diavoli. Una este să nu creadă în existența lor. Cealaltă este să creadă și să se simtă un interes excesiv în ei. "[S. S. Lewis, Literele Screwtape (Londra:
Fontana Books, 1942, p. 9).

Scopul principal al acestei lucrări nu este "subversiv."[1] Ar fi subversiv doar în măsura în care natura problemei este "subversivă". Cum s-ar califica ordinea[2] în ziua de azi? Și cum s-ar califica tulburarea? În centrul propriei noastre tulburări poate fi găsită o tulburare arbitrară sau plictisul neactivității. În acest tip de situație generală, victoria voinței umane pentru autonomie personală împotriva tulburării generale a acestei lumi se poate am exprima doar prin "a fi neschimbarea cu tine însuţi" [Horathius] lucru care este desemnat de Montherland prin termenul "Le comble de l 'idiotie". În zilele noastre visul de ordine de sine este format în coșmarul tulburării deoarece ordinea creată de individualitățile umane este o ordine umanistă. Ordinea în care oamenii încearcă să stabilească o tulburare recomandată este ordinea de azi care este pustiire. Dezolarea înseamnă în acest sens să mă blochez în conformismul unor opțiuni rigide, doar a unor idoli ieftini, în confuzia dintre lucrurile menite să ne ia pe noi în mare la contemplarea lui Dumnezeu cu acele lucruri care sunt inutile pentru sufletele noastre. Astăzi nu putem concepe o ordine care nu este slabă și rea.[3]

Din acest motiv, tulburarea apare ca un produs de subversiune. Logica subversiunii de a spune că sufletul nostru este nimic constă să se acorde cu

---

1 Cuvântul subversiv provine de la denumirea latină verbul a răsturna. De fapt, subversiune este un fel de "transvaluare", deoarece, atunci când valorile sunt subminate răsturnarea în sine devine distrugere. Latinii spuneau **Avaritia fidem subvertit**; echivalent cu Lăcomia denaturează o bună-credință.

2 Comanda este cel mai bine desemnată de cosmos la greci. Lumea se aplică la lucruri de tot felul: de amenajare, structura, reguli, de conformitate să se pronunțe, de regularitate. În sfera publică: constituirea politică sau juridică, conformitatea la faptul că, comportament legal sau condiție. În domeniul militar: disciplina, ordine de luptă. În sfera privată: decență, prosperitate, bună-cuviință. În reflectarea socială de calitate: onoare, faima. Ca o formă de convenție: eticheta, ceremonial. Ca o formă de disciplină: ornament, decorare, podoabe.

3 În limba latină stupidus înseamnă atât de stoc, încă și stupid.

noi când venim în această lume. Din acest motiv, pentru oamenii moderni lucru orice se poate inventa. În acest sens, lucrurile transcend şi pot fi create și din acest motiv lumea noastră devine un construct arbitrar. Subversiunea are aliatul cel mai mare în manipulare. Manipularea elimina rădăcinile, fundaţia, realitatea argumentului de modul în care lucrurile ar trebui să fie în forma lor originală. Manipularea duce individualitatea umană în deconstrucție chiar și atunci când construiește orice utilitate. Rezultatul final va fi că în lume nimic nu este mai important ca manipularea indiferent de ce fel de formă, această "raționalitate subversivă" poate lua [și noi trebuie să luăm în considerare faptul că în acest moment prezent există mai multe moduri de manipulare] . Manipularea astăzi este în triumf plin. Rezultatul final nu este manipulare de un anumit fel ci triumfalismul manipulator. Manipularea realistă este foarte greu de a luat în considerare în măsura în care actul principal de manipulare tinde să fie distructiv pentru manipularea în sine.[4] În acest moment, avem de a face cu un silogism. Dar acest silogism se reduce în condițiile în care logica de manipulare este una de a fi capabilă [din punct de vedere paradoxal] pentru a manipula manipularea în sine. Potrivit ordinii manipulative umane ea poate atinge aceasta și se identifică cu o tulburare mai sofisticată [într-un aspect de "perfectă ordine"]. Și pentru acest argument logica de sine se construiește pe faptul că lumea a fost creată din nimic. Din acest motiv, orice odine trebuie dizolvată deoarece lumea se retransmite în nimic; în ordine nu există o fondare reală pentru întreaga construcţie din lume. O lume în care general vorbind nimic nu are fundaţii [chiar în Dumnezeu] este la nivel mondial un fel de manipulare triumfală subversivă. În acest perspectivă chiar Dumnezeu înșeală şi este înșelat. Din acest motiv, manipularea nu poate avea un interior limitat principiu prin sine. Este suficient pentru a viziona canalul MTV şi a avea o imagine în această perspectivă: ritm, accelerare, descompunere, construcții deconstrucţie din aceleași elemente, începând din același lucru și în ajungând în același lucru.

Manipularea răului funcționează în măsura în care face ca fiecare om modern, serios să creadă că produsele noastre mentale ale omului nu sunt altceva decât idoli și acești idoli trebuie să fie deconstruiți și distruşi. Dar în acel moment ideea de deconstrucție a acestor idoli devine un idol în sine. Prezenţa nu face absolut nici o legătură cu interpretarea ființei umane ca o prezență reală: în acest fel trebuie să fie prezent un vid de orice context de succesiunea în timp a secvențelor. Omul tinde să fie reprezentare literală a obiectelor cuvântul placid reluat într-o întâmplare continuă. Corpusul uman

4 În terminologia mitologică cel mai bun exemplu se găsește în simbolismul Ouroboros, care este șarpele reprezentat de devorarea veșnic la propria coadă. Acest simbol înseamnă expansiune care duce la contradicție. Mișcarea ciclică este una dintre reînnoire, în cazul în care finitudinea, revolut ție, schimbare, mișcare cu posibilitășii infinite. În teoria heracliană de flux perpetuu există, de asemenea conceptul de contrariul în flux. Parmenide a menținut punctul de vedere opus, că schimbarea este iluzorie și constanța este reală.

devine organism pentru o nouă formă de artă umanistă ingenioasă în care auto-mutilarea devine procesul inevitabil în cazul în care literal de distrugere. Una dintre cele mai dificile probleme din cultura modernă de astăzi se referă la natura răului. Conștientizarea reînnoită a răului derivă din evenimente ale secolului al XX-lea. Din 1914, războaie mondiale, statele totalitare, genocide a evreilor și a cambodgienilor, și înfometarea pe scară largă într-o lume de bogății au pulverizat ipotezele progresismului secular. Avioanele de război, rachete și explozibil sunt doar concretizări fizice ale răului în zilele noastre. Ororile secolului XX trebuie să provoace o reevaluare a ipotezelor de progres și o atenţie crescută a ceea ce credem: că răul este radical inerent naturii umane și probabil, în cosmos.

În plus față de necesitatea de înțelegere a acestei probleme, toate religiile - și filosofiile – se luptă cu problema răului. Este necesar să avem o imagine clară despre ceea ce este rău și să încercăm să dăm o explicație reală și personală. Răul este o problemă pentru gândire la persoane. Vrem să-l înțelegem, explicăm, și să facem sens vieților noastre în lumina înţelegerii lui. În domeniul răului universul creat este o prezență puternică și nu-l putem ignora. De asemenea, este necesar să se înțeleagă ceea ce este acest prezent care este crearea. Un aspect foarte important este să încercăm să înțelegem dacă răul are un caracter în sine și îl are cum el însăși se poate defini pe sine? Toate culturile religioase ale lumii au un concept specific în ceea ce privește natura răului. Trebuie ca în cazul în care răul este doar proiecție a noastră etică sau morală de a că știa înverga lume. Multe teologi sunt interesați dacă răul poate fi un lucru necesar sau creșterea noastră umană sau pentru dezvoltarea noastră spirituală și dacă răul este prezent în societatea noastră contemporană. Toate aceste aspecte sunt suficiente pentru a dovedi că trebuie să analizăm această problemă.

Toate acestea sunt întrebări la care această lucrare încearcă să se ocupe . Metoda noastră de lucru este similară cu utilizarea tehnicilor de care oamenii s-au sau au angajat de mii de ani peste tot în lume în relațiile lor cu anormalul: nu numai în termenii de boli mintale sau spirituale, dar în legătură cu agențiile "supra-normale" sau "supranaturale" - spirite și demoni. Răul poate fi spus să fie întruparea sau controlului supranatural asupra naturii, mai ales prin ființele umane, cu asistenta de forțe mai puternice decât ei. Putem afirma că în multe situații forțele răului folosesc metode "strategice" care sunt de natură să producă rezultate remarcabile și neobișnuite. Evident, avem de a face cu un element destul de irațional și misterios. Studiul de față se referă la explicarea și expresia funcției finale a grupurilor rele și personalitățile individuale. Răul există prin tensiunile din personalitățile ale membrilor individuali ai unei societăți. Crezuri și practici religioase referitoare la natura răului sunt, desigur, foarte mult a variate de la cultură la cultură. Dar funcțiile de bază ale răului și conceptul de "îngrijorare finală" (Paul Tillich),[5] cu sens și putere, probabil,

5 Paul Tilllich, *Systematic theology* (Chicago: University of Chicago Press, 1951), 1, p. 14.

sunt un fapt constatat universal în societățile umane. Unii oameni cred că există un singur Dumnezeu adevărat, o mare realitate ultimă, în spatele la toate diferite religii ale omului și că fiecare dintre noi are o alegere între bine și rău. Dar din nefericire uneori nu există nici o alegere, la toate, pentru că omul poate fi indus să adopte crezuri diametral opuse spre deosebire de cele a deținute mai înainte datorită influenței forțelor răului în creație cum sunt cele de excitare emoțională a fazelor paradoxale și ultra-paradoxale de activitate cerebrală. De asemenea, trebuie să răspundem la întrebarea despre răul în istoria conceptelor, care este un efort de a examina bazele de gândire istorice pentru a construi un sistem coerent de exemplificare istorică, ţine de concepte umane și de a valida acest sistem ca cel puțin egal prin care ne asigurăm cu sistemele științifice . Trebuie să avem scepticism epistemologic, înțelegându-se că multe lucruri nu poate fi cunoscute cu certitudine absolută.

Deși problema este de natură malefică de secole a absorbit imaginaţia și energiile la mii de oameni de știință din diferite culturi, abordarea comparativă teologic detaşată a problemei este o experiență relativ recentă în istorie. Perspectiva comparativă-teologică reflectă un punct întreg de vedere în teologie și în consecință se produce în literatura de specialitate teologică o serie de expresii conexe, cum ar fi "lege comparativă", "artă comparată", "folclor comparativ" și "instituțiile comparative". Perspectiva teologică comparativă așa cum este reprezentat în această cercetare pe hârtie nu face nici un efort de a evalua cu afirmaţii definitive, ci să cuprindă cât mai mult este posibil, toate perspectivele privind subiectul în discuție. Perspectiva comparativă teologică "încearcă pentru a atinge generalizarea prin compararea de tipuri similare de fenomene." Ea încearcă să extragă numitori comuni la o masă de variante.[6] Interesul prezentei lucrări este de a

---

6 Modul de abordare teologice comparativ a apărut pentru prima ori din lucrările savanților britanici din secolul al XIX-lea şi al XX-lea, mai ales Sir Edward B Taylor, Williams Robertson Smith, Andrew Lang, James Frazer și RR Marett. În acest context, trebuie să menționăm în lungime cuvintele care în Pavel Florensky le-a declarat În stâlpul și temelia adevărului: "păgânism nu poate fi privit ca un fenomen care este complet legătură cu adevărata credință. Acesta nu este un fenomen indiferent: aceasta nu este nereligios și non spiritual; mai degrabă este pseudo-religios și pseudo-spiritual. Este o distorsiune, perversiune, corupția a adevăratei credințe, primordial al omenirii și în plus, aceasta este o încercare de a se salva chinuitor de discordie spirituală, de la spiritual. Păgânismul este o iluzie spirituală. Așa cum fiecare imagine distorsionată este totuși o copie a originalului, care corespunde cu originalul în caracteristicile sale, chiar și cele mai special cele mai mic caracteristica, astfel păgânismul, chiar și în liniile cele mai delicate ale profilului său este o reflectare distorsionată a adevăratului de credință ... credințele păgâne sunt, de a folosi limba de mineralogie, o "pseudomorfozei" a

utiliza similarități în formă, structură, iar ca bază pentru obținerea de tipologii sau stabilirea unor relații ocazionale între diferitele aspecte ale naturii răului. Acest tip de comparație caută universale, tipologii în întreaga lume și secvențe evolutive. Noi încercăm să îmbrățișăm fiecare concept uman, dar cu cea mai mare economie în concordanță cu o explicație completă. Aceasta deoarece răul este ceea ce istoria a răului este. Din această perspectivă toată lumea ar trebui să fie în măsură să cadă de acord asupra definiției istorice a răului.[7] Leibnitz, filosoful secolului al XVII-lea este unul dintre cei care credea în faptul că libertatea omului este cauza răului. El a scris: "liberul arbitru este un mare bun, dar a fost logic imposibil ca Dumnezeu să dea libertate și în același timp decret că nu ar trebui să existe nici un păcat. Deci, Dumnezeu a decis să facă pe om liber, deși păcatul este inevitabil legat de pedeapsă. Lucrarea de față ca o operă de ştiinţă este preocupată de comparația doar în măsura în care contribuie la stabilirea de regularități în fenomene teologice. În afară de comparațiile impresioniste ale laicului, sunt sistematice și controlate de toate disciplinele științifice care folosesc corecţia din citate în studiul lor de asemănări și deosebiri. Scopul de bază al acestei lucrări este de a oferi cititorului un ghid pentru literatura cu privire la punctele de vedere ale teologilor, filosofi, experiența de zi cu zi, sfinții și Părinții Bisericii.[8] Astfel, rămâne loc pentru a face o sinteză teologică a răului, o personalitate de identificat și răul psihologic, pe care este imposibil să se identifica cu orice grad de certitudine.

În acest caz, impresia generală este una de ambiguitate esențială. Am folosit, de asemenea, perspectiva fenomenologică, în scopul de descriptiv, de analiză și empatetic, pentru că o metodă care doar descrie și analizează "fenomenele răului" care nu sunt introduse sunt suficiente pentru a ne permite să intrăm în lumea existenței reale a răului, o lume de intenții și sens ce poate fi deschisă parţial de încercare empatică pentru a privii din punctul de vedere al persoanei de credință. Dintr-o perspectivă fenomenologică, empatia, capacitatea de a vedea și experimenta lumea, este necesară ca o modalitate de a intra în lumea așa cum este percepută de

---

adevărului. "Pavel Florensky, stâlpul și temelia adevărului (Princeton, 1997). Transtaled și adnotat de Russion de Boris Iachim, nota, 150, pp. 478/479.

7 William A. Lessa&Evon Z. Vogt, *Reader in comparative religion. An antrophological approach* (New York, 1972), 3rd edition, p. 4.

8 Metoda comparativă este fost folosite de mulți cercetători: Emile Durkheim, Radcliffe-Brown, Max Webber, Clyde Kluckhonn, Irvin Hallowell, Morris Opler, Joseph M. Kitagawa, Mircea Eliade, Culianu IP, Ugo Bianchi.

către credincios.[9] Dacă în spatele răului din lume se află o personalitate - în cazul în care într-un sens pe care trebuie să le definim cu grija, răul este personal - trebuie admis că punctul este unul important: și acest lucru nu este cu referire la aspectele non-temporale ale teologiei, ci de asemenea, în cererea sa pastorală. De exemplu: ce preot nu a avut experiența diavolului care este în conflict cu noi de a angaja pentru a salva acest suflet sau altul? Nu este ceva ciudat în acest raționalism descoperit de cei care găsesc ceva amuzant în Sfântul Petru care ne spune că diavolul este ca un leu care răcnește şi umblă căutând pe cine să înghită. Studiu meu despre natura răului este abordat primordial din două orientări: spiritual și academic. Ambele sunt importante și sunt îndreptate spre o mai bună înțelegere a prezentei probleme.[10] Trebuie privit în primul rând în sine, în care poate fi explicată în nici un alt punct de vedere. Aceasta nu este o sarcină ușoară. Este o chestiune, dacă nu a da o definiție exactă a fenomenului religios, cel puțin văzând în limitele sale și stabilind-o în adevărat raport cu alte lucruri ale minții umane. Noi trebuie să urmărim nu numai istoria naturii răului, dar mai întâi de toate să înțeleagă și să explice modalitatea sau modul în care natura însăși descopere rele.[11] Omul va continua să fie "posedat" de multe "spirite", diavoli și credinţe. El va continua să ajungă la înălțimile sublime ale binelui și la cele mai mari adâncimi de rău, pentru că gama de tipare a lui este comportamentul normal şi abilitatea sa de a face față tuturor pentru a fii în viață care subliniază că este mamiferul cel mai de succes pe pământ. În secolul al XVII-lea, atunci

9 Schmidt Roger, *Exploring religion,* (Belmont, 1980), p. 18

10 Compararea religioasă este posibilă numai într-o mică măsură, prin virtutea miraculoasă a simpatiei ... studiul diferitelor religii nu duce la cunoașterea zonei gri dintre ele dacă nu a transportului de la un tip de credință pentru centrul ei. Weil Simone, așteptare pentru Dumnezeu, trans. Prin Emma Craufurd, (New York, Harper and Row, 1973), publicată pentru prima dată de către fiii GP Putnam în 1951, pp. 183-184.

11 "Va fi interesant de a determina cu precizie în ce culturi și ce epoci aspectele negative ale vieții până atunci acceptate ca momente constitutive și fără excepție ale totalităţii cosmice, au pierdut funcția lor inițială și au început să fie interpretate ca manifestări ale răului,. Pentru că se pare că în religiile dominate de un sistem de polarități, ideea răului apare lent și cu dificultate; în anumite cazuri, noțiunea de rău iasă din sfera sa cu multe aspecte negative ale vieții (de exemplu: suferință, boală, cruzime, ghinion, moarte, etc.). Mircea Eliade, căutare: semnificația și istorie în religie (Chicago, 1969), pp 174-175..

când Occidentul a descoperit triumfător popoare preliterate în timpul ei de "cucerire" a cuvântului, experiența a fost destul de pozitivă pentru cuceritori. Existența culturilor copilărești care cred în demoni era tribut la raționalitatea umanității europene. Apoi a venit secolul XX cu războaiele sale mondiale, cunoștințele sale freudiene, cu psihicul civilizat și o artă modernă care a afirmat relevanţa măștilor africane. Noul mileniu nu mai pare prea optimist și bănuim că dacă Dumnezeu este mort cu susținea Nietzsche,[12] probabil, răul nu este.[13]

Din cele mai vechi vremuri oamenii au crezut în existența răului. Păcatul și răutatea sunt semnul distinctiv al răului lui, dezintegrarea și distrugerea rezultatul lui inevitabil. Concentrația mare a răului a fost creierul, "agent secret", furnizare a energiei unificatoare în schema mare pentru a controla omenirea. Răul nu locuiește în nici un limbaj special sau metodă pentru a fi pe deplin înțeles, pentru că este starea consumabilă, apocaliptică în interiorul gândirii umane și a discursului uman; aceasta nu subminează într-un sens tranzitiv limba filosofiei, teologiei și metafizicii, pentru că este mișcarea și momentul propriu de auto-subversiune pe care limba lui îl poate singur rostii. În cazul în care răul este marcat ca nihilist, se constată că totul este nimic, dar dezvăluie nihilismul inerent propriei discipline. Putem exprima acest adevăr în cuvintele unui mare autor de din timpul nostru, lui Pendulul lui Foucault de Umberto Eco.[14] În dialogul final dintre Jacopo Belbo și Diotallevi putem găsi o expresie literară finală despre "distrugerea" prin forțele răului care are loc în corpul uman ca o reflectare a realității create din afară în lumea noastră de forțele răului provenind din sine. Noi considerăm acest fragment nu ca o metaforă, ci ca realitate, de asemenea, având in vedere că avem un sistem neuro-chimical în noi care este ca judecătorii la toate nivele pe o singură scară de la aprobare la dezaprobare, la fel cum avem o singură dimensiune de luptă, zbor, menținute de norepinefrină [adrenalina] și în privința aceasta o dimensiune plăcere-durere, menținută de încă alte neurochimicale.

---

12 Acest lucru este în conformitate cu teoriile nihiliste și deconstructivist moderne și post-moderne.

13 "În cazul în care, așa cum a crezut Robert Oppenheimer în timpul primului cu test bomba atomică, amintind un vers din Bhagavad Gita :" sunt din ce în ce mai mult moarte, cutremurător și distrugător de lumi, ", prin urmare ce valori exercită că această putere (demoniacă)? Bărbații și femeile au început să rescrie codul genetic, au înlocuit selecția naturală cu selecția umană. Ei s-au aventurat deja în remodelarea ecosistemul, cu consecințe încă pe deplin cunoscute. Într-o societate tehnologică relativistă, în cazul în care există o etică socială, ne mai poate salva din propria noastră strălucire? Michael Harrigton, Politica de înmormântare a lui Dumnezeu (New York, 1983), p. 12.

„Am păcătuit împotriva Cuvântului, a aceluia care a creat şi menţine în fiinţă lumea. Acum tu eşti pedepsit, cum şi eu sunt
pedepsit pentru asta. Nu există deosebire între tine şi mine."
Venise o infirmieră, îi dăduse ceva să-şi umezească buzele, îi spusese lui Belbo că nu trebuia să-l obosească, dar Diotallevi
se revoltase: „Lăsaţi-mă în pace. Trebuie să-i spun Adevărul.
Dumneavoastră cunoaşteţi Adevărul?"
„Vai de mine, ce puteţi să mă întrebaţi, domnule..."
„Atunci plecaţi de aici. Trebuie să-i spun prietenului meu un lucru important. Ascultă aici, Jacopo. Aşa cum în trupul omenesc există membre, şi articulaţii, şi organe, aşa sunt şi în Tora, înţelegi? Şi aşa cum în Tora sunt membre, şi articulaţii, şi organe, la fel sunt şi în trupul omului, nu-i aşa?" „De acord."

„Şi rabbi Meir, pe când învăţa de la rabbi Akiba, amesteca vitriol în cerneală, iar maestrul nu zicea nimic. Dar când rabbi Meir îl întrebase pe rabbi Ismahel dacă făcea bine, acesta îi spusese: fiule, fii prudent în ceea ce faci, fiindcă-i o lucrare dumnezeiască, şi dacă omiţi numai o literă sau scrii o literă în plus, distrugi lumea întreagă... Noi am încercat să rescriem
Tora, dar nu ne-a păsat de literele în plus sau în minus..." „Noi
glumeam..."
„Nu se glumeşte cu Tora."
„Dar noi glumeam cu istoria, cu scrierile altora..."
„Există vreo scriere care să întemeieze lumea şi care să nu fie Cartea? Dă - mi un strop de apă, nu, nu cu paharul, înmoaie batista aceea. Mulţumesc. Acum ascultă. Să amesteci literele Cărţii înseamnă să amesteci lumea. Nu mai ai scăpare. Oricare carte, fie ea şi abecedarul. Indivizii ăia de teapa doctorului Wagner al tău nu spun oare că aceia care se joacă cu cuvintele, şi fac anagrame, şi răstoarnă lexicul au lucruri urâte pe cuget şi-şi urăsc tatăl?"

„Nu-i chiar aşa. Ăia-s psihanalişti, spun aşa ca să scoată bani, nu sunt totuna cu rabinii tăi."
„Rabini, toţi sunt rabini. Toţi vorbesc despre acelaşi Lucru. Crezi că rabinii care vorbeau de Tora vorbeau de un sul scris? Vorbeau despre noi, care încercăm să ne refacem trupul prin limbaj. Acum ascultă. Ca să mânuieşti literele Cărţii îţi trebuie' multă pietate, iar noi n-am avut. Fiece carte e

---

14 Umberto Eco, Pendulul lui Foucault (New York, 1990), pp. 465-468. "Ce la sfârșitul secolului XX se exclude din conversație? Desigur, nu sex; cel puțin în mai multe conturi cercurile "sofisticate" ale exploatării sexuale se ridică abia o sprânceană. Dar dacă vrei să aducă toate vorbesc la un popas în jenă șocat, fiecare ochi pe tine, încercând îngeri sau demoni care menționează sau diavolul. Vei fi evaluat rapid pentru semne de violență patologică și apoi evitat în liniște. Walter Wink, *Demascarea competențelelor: forțele invizibile care determină existența umană* (Philadelphia: Fortress Press, 1986), p. 1.

întreţesută cu numele lui Dumnezeu, iar noi am anagramat toate cărţile din istorie, fără să ne rugăm. Taci din gură, ascultă. Cel ce se ocupă de Tora menţine lumea în mişcare şi menţine trupul său în mişcare în timp ce citeşte, sau rescrie, pentru că nu există parte a trupului care să nu aibă un echivalent în lume... Udă batista, mulţumesc. Dacă tu alterezi Cartea, alterezi lumea, dacă alterezi lumea, alterezi trupul. Asta n-am înţeles noi. Tora lasă să iasă un cuvânt din lăcaşul său, apare la suprafaţă o clipă şi apoi se ascunde imediat. Şi se arată pentru o clipă numai celui ce o iubeşte. E ca o femeie foarte frumoasă care se ascunde în palatul ei într-o cămăruţă mică, neştiută. Are un singur iubit, căruia nimeni nu-i cunoaşte existenţa. Şi dacă cineva, care nu este el, vrea s-o violeze şi să-şi pună mâinile lui murdare pe ea, se răzvrăteşte. Ea îşi cunoaşte iubitul, deschide o ferestruică şi se arată o clipă. Şi imediat se ascunde, iar Cuvântul Torei se dezvăluie numai aceluia care o iubeşte. Iar noi am încercat să vorbim de cărţi fără iubire şi în derâdere...” Belbo îi umezise din nou buzele cu batista. „Şi?”

„Şi atunci noi am vrut să facem ceea ce nu ne era îngăduit şi nu eram pregătiţi să facem. Mânuind cuvintele Cărţii, am vrut să construim Golemul.”

„Nu înţeleg...”

„Nu mai poţi înţelege. Eşti prizonierul creaturii tale. Dar povestea ta se desfăşoară încă în lumea din afară. Nu ştiu cum, dar poţi ieşi din ea. Pentru mine-i altfel, eu experimentez în trupul meu ceea ce noi am făcut în joacă în Planul acela.” „Nu vorbi prostii, e o chestiune de celule...”

„Păi ce sunt celulele? Luni de zile, ca nişte rabini credincioşi, am rostit cu buzele noastre mereu altă combinaţie a literelor Cărţii. GCC, CGC, GCG, CGG. Ceea ce buzele noastre spuneau, celulele noastre învăţau. Ce anume au făcut celulele mele? Au inventat un alt Plan, iar acum funcţionează pe cont propriu. Celulele mele inventează o istorie care nu e aceea a tuturor. Celulele mele au învăţat acum că se poate blestema anagramând Cartea şi toate cărţile din lume. Şi aşa au învăţat să facă şi cu trupul meu. Inversează, transpun, alternează, permută, creează celule nemaivăzute şi fără sens sau cu sensuri contrarii celui just. Trebuie să existe un sens just şi nişte sensuri greşite, altfel murim. Dar ele se joacă, fără credinţă, orbeşte. Jacopo, cât timp mai puteam încă citi, în lunile astea am citit multe dicţionare. Studiam istoria unor cuvinte ca să înţeleg ce se petrece în corpul meu. Noi, rabinii, aşa facem. Te-ai gândit vreodată că termenul retoric «metateză» e asemănător cu termenul oncologic «metastază»? Ce anume e metateza? În loc de «lună» zici «nulă». Şi în loc de «soare» poţi să zici «roase». Asta-i Temurah. Vocabularul spune că *metathesis* înseamnă «dislocare», «mutare». Iar *metastasis* înseamnă «mutare şi dislocare». Ce stupide sunt dicţionarele. Rădăcina e aceeaşi, fie că-i verbul *metatithemi,* fie că-i verbul *methistemi.* Dar *metatithemi* vrea să spună «pun în mijloc, transport, transfer, pun în loc de, abrog o lege, schimb sensul». Iar *metisthemi ?* Păi e acelaşi lucru, «transport,

permut, transpun, schimb opinia comună, îmi ies din minţi». Noi, şi oricine caută un sens secret dincolo de literă, ne-am ieşit din minţi. Şi asta au făcut şi celulele mele, ascultătoare. De asta mor eu, Jacopo, şi tu ştii.” „Spui aşa acum fiindcă te simţi rău...”

„Spun aşa pentru că în sfârşit am înţeles totul despre trupul meu. Îl studiez zi de zi, ştiu ce i se întâmplă, numai că nu pot interveni, celulele nu mai ascultă. Mor pentru că mi-am convins celulele că regula nu există şi că din orice text poţi să faci ce vrei. Mi-am cheltuit viaţa convingându-mă de asta, eu, cu creierul meu. Iar creierul meu trebuie să le fi transmis mesajul lor, celulelor. De ce să pretind ca ele să fie mai prudente decât creierul meu? Mor pentru că imaginaţia noastră a luat-o razna dincolo de orice limită.” „Ascultă, ceea ce ţi se întâmplă n-are nimic de-a face cu Planul nostru...” „Nu? Dar de ce ţi se-ntâmplă ceea ce ţi se-ntâmplă? Lumea se comportă acum ca şi celulele mele.” Şi se lăsase pradă epuizării. Intrase doctorul şi spusese pe şoptite că un om aflat pe moarte nu trebuie supus la stresul acela.

Belbo ieşise, şi aceea fusese ultima oară când îl văzuse pe Diotallevi. "[15]

2. Răul în termeni panteişti

"Mintea este propriul său loc și în sine poate face un rai al iadului și un iad al raiului" [John Milton, Paradise Lost 1, 250].

A) Conceptul de rău în Paleolitic, mezolitic și înțelegerea primitivă

Una dintre cele mai importante experiențe pentru om este orientarea lui în spațiu. În acest tip de orientare el a fost capabil de a avea un contact real cu cele trei dimensiuni ale realității existente. Importanța realității tridimensionale a fost experiența importantă și în acela și timp poate primul care a fost conştientă de ea a fost omul primitiv. Experiența de spațiu orientat este foarte familiară omului societăților moderne. Din cauza spațiului postura verticală a omului este organizată: patru direcții orizontale; spațiu poate fi organizat în jurul corpului uman ca extinderea înainte, la dreapta, la stânga, în sus și în jos. Acest tip de experiență de orientare în jurul unui "centru" de spațiu explică importanța paradigmatică

și distribuțiile de teritorii, aglomerărilor și locuințele și simbolismul lor cosmologic. "[16]

În același timp, experiența realității ca un spațiu tridimensional a fost punctul de plecare pentru noi explorări. În termenii utilizați de către filozoful francez Henri Bergson, putem spune că omul primitiv a avut intuiţia de diferite dimensiuni de existenţă de realități noi și separate, delimitate între ele prin diferite dimensiuni. Preistoric, omul s-a comportat în materie de antropologie ca o ființă înzestrată cu inteligență și imaginație. Din acest motiv decizia de a ucide pentru a trăi a fost una foarte importantă. Uciderea

15 Adevărata lume - și ideea care nu mai este bună pentru nimic, nici măcar obligă - o idee care a devenit inutilă și de prisos // o prin urmare, o idee a respinsă haideți să se desființeze. [Frederic Nietzsche, Amurgul idolilor, în Walter Kaufman, portabil Nietzsche (New York> Viking Press, 1954) p. 486. Același lucru putem găsi în cuvintele lui Derrida, "mișcările de deconstrucție nu distrug structurile din exterior. Ele nu sunt posibile și eficiente nici nu pot lua scop precis, cu excepția locuind aceste structuri. Locuind le într-un anumit fel, deoarece o populează mereu și cu atât mai mult atunci când unul nu-l suspectează. Operând în mod necesar din interior, împrumutând toate resursele strategice și economice ale subversiunii din vechea structură, de împrumut atunci structural, adică fără a putea să fie izolat elemente și atomi, întreprind o deconstrucție mereu într-un anumit fel care cade pradă propriului lucru. *Din gramatologia*, (Baltimore, 1976). Deconstrucția este un atribut principal de rău. În acest tip de situație tot apare ca o lume ale cărei oameni sunt atât de epuizaţi în astfel de măsură doresc să curețe, strica totul pus într-un loc universal pentru o pasivitate externă care face un univers gol în asemănare cu un "peisaj chinuit", în care nici unul dintre posibile obiectele de interpretare nu are o marcă de referință. În acest lucru se bazează prestigiul golului de: de la capacitatea de golire obiecte de propriile lor semnificații, suge interpretarea lor. Vidul nu este "nimic", dar acest cimitir a ființei în care obiectele sunt descompuse. Obiectele au pierdut prestigiul lor de interpretare, funcționalitatea și posibilitatea de funcţie, iar acum ei stau într-un mod inutil. În ceea ce privește acest tip de situație Fr. Sofronie Saharov are de spus acest lucru: "mulți teologi de tip filosof, au rămas în esența raționalistă, încercând se ridice la comanda supranaturală sau sfere, mai degrabă foarte logice ale gândirii, dar aceste sfere nu sunt încă lumea divină. Ei se află în limitele umane create și în privința naturii ca atare sunt la îndemâna înțelegerii în ordinea naturală a lucrurilor. Viziuni lor mentale nu pot fi circumcise în cadrul logicii formale, deoarece acestea intră în domeniul de metalogic și raționament antinomic ... oameni din această categorie, care posedă adesea capacități de reflecție rațională, din cauza aceasta îşi dau seama că legile gândirii umane sunt de capacități limitate de reflecție rațională, din acest motiv legile gândirii umane sunt de valabilitate limitată și este imposibil să încercuiască întregul univers în bucle de oțel de silogism logic [Archimanbdrite Sophorny, Saint Siluan (Sfântul Vladimir Press, New York , 1999].

nu este o regresie spre tărâmul animal, dar o manifestare a unui "sacrificiu", în care victimele sunt interschimbabile.[17] La Choukoytien (în epoca primitivă) au fost găsite cranii şi mandibule mai mici. Conservarea acestor cranii ar putea fi explicată ca din motive religioase. Acest fapt a fost interpretat ca o dovadă de canibalism, dar nu sunt de acord toate opiniile.[18]

Crezul în rău presupune o Ființă Supremă și pentru acest motiv, atunci când se vorbește de primitivi, doar vorbim de rău în legătură cu civilizații mai vechi (Urkulturen) și civilizațiile nomazilor sau a ciobanului (Hirtenkulturen). În cazul civilizațiilor primitive, Ființa Supremă este conexiunea cu cultul adu la lună, soare, strămoșii omului, prin animism, magie, și așa mai departe. Uneori Ființa Supremă începe să se confunde cu cerul material și multe dintre funcțiile sale sunt transferate către divinități derivate (Absplitterungsgestalten).[19]

W. Schidt a distinge trei grupuri principale de civilizații primitive: sudul, cuprinzând mai multe din aceste triburi din sud-est Australia centrală, care cuprinde lumea pigmeilor și pygmoids din Africa și Asia de

---

Gândirea modernistă care a comercializat pentru realism clasic metafizica falsă a câștigat o referință de sine, dar rămâne înjugată la fantezia a ceea ce dublează Derrida a "semnificatului transcendental." Acesta este un obiect convergent de referință la care toate semnele și învățătorii anume, sunt mai mult predominanți în tipare sau în "sintaxa" de semnificație verbală. Noțiunea semantică al "semnificatului transcendental" este, doar fantoma Dumnezeului Greaco-creștin, un simulacru de "Ființa Supremă."

16 Mircea Eliade, *A history of religious ideas,* vol. 1 (Chicago, 1978), p. 3.

17 În acest context, omul a manifestat sentimentul lăuntric al vinovăției față de o stare mai mare de a fi, din acest motiv toate religiile primitive spun că uciderea este unui mod de "ispășire", cu o forță supremă, energie sau de a fi.

18 În acest fel, AC Blane a explicat mutilarea unui craniu Neanderthal a găsit într-o peșteră, la Monte Cicero; omul ar fi fost ucis de o lovitură care a rupt dreapta ochilui și totul s-ar fi fost mai târziu mări astfel încât creierul ar putea fi extras prin ea și mâncat ritualic (Eliade, p. 9). Multe civilizații tribale conservate astăzi au o atitudine similară față de acest gen de situație și sunt supuse unor investigații și analize suplimentare.

Sud-Est (inclusiv Ceylon, insulele Andaman și Philipines); și Aurorei sau Artic-american ai cărui reprezentanți se găsesc în Asia de nord și sunt, de asemenea, împrăştiaţi printre eschimoși și indienii americani.[20] În locuitorii din partea de Nord şi de centru California şi printre Alghoquins, se menționează un reprezentant tipic al principiului răului. În California, răul este identificat cu lupul de prerie (Coyote),[21] ajungând prin acest nume ca el să apare de mai multe ori în mituri într-o formă umană. El vine pe scenă, atunci când Ființa Supremă aproape a terminat lucrarea de creație. El încearcă să strice lucrarea divină sau a lua din ea ceva pentru el. Unele mituri îl imaginează ca cel care a adus moartea în lume: un lucru care nu a

fost voit de Creatorul. În mitul Lenapes (Delaware), un trib Algoquin, este legat modul în care Marele Spirit a creat pământul și cerurile, împreună cu soarele, luna și stelele și bărbați în sfârșit și animale. Dar acest mit spune în continuare: "o ființă rea, un magician foarte puternic a venit pe pământ în secret. El a adus cu el nedreptate, păcat, nefericire, furtun, boala și moartea. "După aceasta se menționează o încarnare a acestui spirit într-un șarpe mare care a cauzat

o inundație mare în care unii dintre bărbați au fost devoraţi de monștri marini și alţii au fost salvați de strămoșul lor Nanaboush pe o ţestoasă. Ideile prezentate în mituri despre zeități primitive și rău, sunt cu siguranță foarte departe de a fii clare și sistematice; ele devin de multe ori ascunse luate în considerare de migrații și amestecul de mituri. Adversarul Ființei Supreme este confundat cu primul om sau cu în cultură cu eroul dar ori el este Ființa Supremă în sine, care devine creatorul și așa mai departe. Este un lucru foarte interesant pentru a pune în evidență faptul că un adversar este tot timpul acolo, în ciuda faptului că nu putem stabili originea acestei ființe a răului și, de asemenea, nu se specifică dacă această ființă este independent de creatorul. Ceea ce este important este să vedem că problema originii

---

19 W. Schimdt, *Handbuch der Methode kulturstrtschen Ethnologie. Mit Beitragen von W. Koppers* (Munster, 1937) and many important articles in *Compte rendu de la semaine d'Ethnologie religeuse,* 5. Vols., (Paris, Brusseles).

20 Fr. Ouhard de la Boullaye, *L'etude comparree des religions* 3rd edition, (Paris, 1929). Vol. 2, pp. 214-223.

21 *Canis Lyciscus latrans.*

răului deja a "bântuit" mintea primitivilor. Dar toată această problemă a rămas nerezolvată. Primitivii au găsit explicația de imperfecţiune multiplă și deficiențele acestei lumi în existența unui rău ca ființă care a stricat munca Creatorului. Primitivii sunt departe de succes pentru a face față la dificultatea de a explica de unde vine această ființă a răului.[22]

Pentru unele dintre popoarele primitivele, răul există peste tot în natură: decizia subliniază structura tuturor lucrurilor, putem spune de la molecule la galaxii, de la cel mai mic virus la cea mai mare balenă.[23] Aceasta în ciuda separării lor de legile naturale ale universului, un univers care s-a bazat în multe sisteme create pe logica de a concepe răul. Aceste sisteme primitive de înțelegere a răului, deși inițial derivate din forme naturale adesea depășesc în complexitate și ingeniozitate și sunt pline cu puteri magice și sens psihologic profund.[24] Înţelegerea faptului că există în rău această lume a fost, probabil, una dintre cele mai vechi manifestări ale unei

"civilizație spirituale" în curs de formare. În vremurile primitive, înțelegerea răului a fost considerată a fi o ramură de magie. La acea perioadă timpurie, "magia", "știința" și "religia" erau de fapt inseparabile, fiind parte din corpusul de competențe păstrate de şamani sau vraci [preoției primitiv]. Durkheim Gurvitch, Halbwachs și alte nume ale școlii franceze de sociologie legate de creșterea de magie la "generalizarea mana"[25] - o nouă simbolică religioasă fiind reflectată în avans a societății de un mozaic șubred de grupuri locale polysegmentale, fiecare cu propria sa

---

22 Cea mai mare parte a prezentei informații sunt preluate din W. Schidt, Der ursprung des Gottesidee, voi. 4, (Munster, 1935), pp. 214, 248/9, 290, 390, 412.

23 Prezenta observație a fost formulată de către Joseph Henninger într-un articol titluri "religii primitive, (New York, 1952), pp. 105-120.

24 Pennick, Nigel, Sacred geometrie-simbolism și scop în structurile religioase (Wellinboroungh; Trunstone Press Limited, 1980), pp 7-8: "primele religii ale omenirii s-au axat pe acele locuri naturale la care calitatea numinoasă a pământului ar putea. fi ușor simțită: printre copaci, pietre, izvoare, în peșteri și locuri înalte. Funcția preoției care a crescut în jurul acestor site-uri de sfințenie naturală a fost de la interpretativ pur. Preoții și preotese erau specialiste care ar putea citi ceea ce înseamnă în auguri și oracole, furtuni, vânturi, cutremure și alte manifestări ale energiile universului.

religie înrudită - pentru o mai articulată și ierarhică "structură tribală."[26] Arnonld Hauser[27] crede că organismele de magie neagră sunt ca un posibil act de "ispășire" și "cooperare" cu răul, desprins din religie în neolitic [noi credem că organul manifestărilor religioase de cult ca un corpus sacru organizat a apărut în Neolitic]. Mai apoi, când magia neagră a crescut mai mult agresiv în vrăjitorie, vrăjitoria a dat naștere la magie medicala pentru a proteja. Acest tip de auto-magie a fost primul indiciu al ideii de om Cosmic, care se regăsește în știința contemporană în conceptul de holograme care demonstrează că fiecare fragment dintr-un întreg conține elementele constitutive ca structura de ansamblu a întregului.[28]

Fără investigații suplimentare, se pare că acest tip de abordare mărginită în panteism și trebuie spus că multe dintre concepțiile primitive despre rău sunt panteiste, în sensul că nu există nici o distincție reală între principiul binelui și răului. Răul este]n cea mai mare parte considerat ca o dimensiune "confuză", care stă în legătură cu binele. Dar pentru un anumit existent o astfel de înțelegere panteistă a răului crește din cauza faptului că există, de asemenea, o confuzie specifică în clarificarea acestor două realităţi distincte. Pentru mintea omului primitiv, cea mai mare greşeală și răul sunt două distincții greu clarificat și de acest lucru în cele mai multe dintre situații, face realitatea ca un tot nediferențiat. Concepțiile

25 Sunt folosind mana cuvânt în raport cu Manas, profundă sanscrită, care înseamnă "minte" sau conștiința, care poate reflecta asupra ei însăși. Acest concept este o parte a unei doctrine mistice de creație cunoscut ca antropocosmică, o doctrină care este fundamentală pentru tradiția ezoterică în filozofie din cele mai vechi timpuri [acest fel de învățături au fost retratate în vremuri moderne de Rudolf Steiner, RA Schwaller și alții].

26 Halbwachs, M., *Sources of religious sentiment* (New York, 1962), pp. 70-72.

27 *The social history of art* 1, (New York, 1951). pp. 3-15.

28 "În știința antică aplicarea metaforică al noțiunii de antropocosmică a stat la baza filosofiei astrologice și alchimie ce poate fi găsită din nou ca căutarea de piatra filosofilor" [care în înțelegerea acestei lucrări doar o mai completează o formă de fetiș, tabu și totem], acea parte în care pot fi găsite în ansamblu "Lawlor Robert, geometrie sacră. (New York: intersecție, 1980), p. 91.

sale despre realitate sunt bazate pe anumite sentimente mistice. Răul este plin de dominația instinctelor și plăcerii. Confuzia de înțelegere a răului în societatea primitivă a fost făcută de către facultatea de "imaginație". Imaginația este în conformitate cu psihologia scolastică, una dintre cele patru simțuri interne distincte din intimus consens, sensul aestimativus, memorie și intelect spiritual.

Imaginea de răului în om primitiv este obiect de controversă fără sfârșit. Problema este foarte complexă și, probabil, insolubilă. Pentru omul primitiv răul - experiența răului - a solicitat un fel de facultate psio-fizică. Pentru a crede că acest tip de percepție poate fi redusă la funcționarea fiziologică a creierului este o presupunere nejustificată și înșelătoare, deși este destul de clar că acest tip de operație postula o bază materială. Percepția răului poate reprezenta ceea ce într-un fel a trecut prin toate simțurile. În cazul subiecților normali primitivi - ne referim la cei care nu au suferit de oboseală cerebrală sau boală psihică - imaginile vizuale sunt cele mai numeroase şi se aproprie de cele mai perfecte.[29] Aceste imagini ale răului sunt un produs al imaginației creatoare care este de o importanță considerabilă pentru psihologie sau inițiativa artistică și intelectuală. Aceste imagini ne aduc în contact cu regiunea misterioasă, care este desemnată de nume foarte nedeterminată și cu siguranță colectiv de "subconștient".[30] Este necesar să spun că multe imagini ale răului sunt destul de neînțeles. Caracteristici de halucinație aruncă puţină lumina asupra mecanismului de modul în care răul a fost perceput de minte în sens primitiv. Trebuie să remarcăm că halucinația are loc în cazuri de extremă oboseală, când anumite centre cerebrale par a fi paralizate de otravă și din cauza influenței

29 Leroi-Gourhan (cartea sa, Les religions de la prehistorire) a stabilit cronologia și morfologia a mai multor opere de artă paleolitice care includ anumite reprezentații ale răului, pe care el le vede în cinci epoci care încep de la 1. Perioada prefigurativă, urmată de 2 perioada primitivă în care apar puternic cifrele stilizate; 3. Perioada arhaică caracterizat printr-o mare măiestrie tehnică; 4. Perioada de clasică cu un realism de forme care se desfășoară foarte mult și 5. perioadă târzie.

30 Abbe Breuil a făcut celebră imaginea de "magician mare" a peșterii Trois Freres, o gravură de 75 de centimetri înălțime tăiată în perete. Acesta arată un chip cu cap de cerb, care poartă coarne de cerb mari, dar cu o față de bufniță, urechile unui lup, iar barba de o piele de căprioară. Numai membrele inferioare, sexul, și postura de dans indică faptul că chipul este de o ființă umană. Chipul poate fi interpretat ca un Domn al unui animal sălbatic sau ca un vrăjitor personificat de el.

de stimulare a infecției. În acest caz, imaginea este foarte impresionantă și mintea primitivă trebuie să experimenteze o formă foarte externă de rău intelectual. Este puţin sigur că oamenii primitivi, posedă mai puțin sens critic la puține asociații culturale și mentale dobândite, gata crezute care au intrat în mintea lor. Primitivii nu au fost conștienți de criticile rațional dezvoltate să demonstreze imposibilitatea logică a externalizări imaginilor răului. Din acest motiv, multe dintre imaginile rele sunt neutralizate prin similarități antagoniste care datorită caracterului lor de obiect emite acțiunii de tip opus.

În 1884 Edwin A. Abbot a scris cartea sa *Flatland*[31] în care a folosit metoda de dezvoltare a intuiţiei a dimensiunii mai departe: alegoria lui Platon a peșterii poate fi văzută ca un concept de prefigurare în Flatland.[32] Știm că trăim într-o lume tridimensională. Să încercăm să imaginăm o lume bidimensională. Să imaginăm suprafața de o supă. Aceasta suprafaţă este de două dimensiuni. În această lume bidimensional există ființe. În această lume oamenii vor fi un fel de pătrate și alte figuri geometrice. Un pătrat se poate deplasa în sus / jos sau stânga / dreapta sau în orice combinație a acestor două tipuri de mișcare, dar el nu poate ieși din suprafața de la locul de supă. El este complet uitat de existența unor alte dimensiuni pe care cei doi le știu și când o lingura de trei dimensiunii apare ea este un pătrat dimensional şi are un are timp de durată. Să ne imaginăm că lingura de tridimensională va trece prin planul bi-dimeniosnal. Acesta este modul în care pătratele vor vedea lingura tridimensional la scufundarea în supă. La început tare ca supa pătratul vede un punct. Lingura continuă mișcarea și punctul crește într-un cerc mic, care devine mai mare și apoi mai mic. După aceasta, procesul se repetă în spate și în final lingurile se micşorează la un punct și apoi dispare luând cu ea o cantitate mare de materie. Pentru ființa bidimensională acest eveniment va fi o apariție foarte ciudată. Acesta va fi necesar pentru mulți ani de analiză și tot felul de genii pentru a înțelege acest tip de fenomen. Multe două generații dimensionale de matematicieni, mistici şi oameni de ştiinţă vor încerca să înțeleagă "misterul" de acest tip de aspect până când vor ajunge la concluzia unui spațiu de trei dimensiuni. Spațiul tri-dimnesional este penetrat de mintea primitivă fiind de dimensiunea mai

31 Am folosit ediția tipărită din (Dover Publications, inc.,) New York, 1952.

32 Exemplul prezent este de la Rudolf v. Rucker, Goemetry și a patra dimensiune (New York, 1977), pp. 4-14.

diferite [demoni, îngeri, spirite și așa mai departe]. Noi credem că primitivii au avut o intuiție foarte clară a acestui tip de spațiu. Răul este în acest caz o penetrare de stare și realități dintr-o altă dimensiune, de o realitate diferită de aceasta. În 1957 Hugh Everett dezvolta teoria universurilor paralele. O ființă umană locuiește doar într-unul dintre aceste universuri și nu poate percepe pe ceilalți. "Normalitatea" faptelor cuantice în pofida existenței reale a multor universuri este contabilizată în modelul Everrett de faptul că fiecare observator uman percepe doar un singur univers. Noi știm de ce percepția umană este limitată la un astfel de mic sector de lumea reală, dar se pare a fi un fapt inevitabil. Noi nu suntem parte dintre acestea univers, dar universul nostru nu ar fi la fel fără ele. Pentru omul primitiv lumea pare a fi o junglă continuă de proliferare a posibilităţilor în conflict, fiecare izolat în interiorul propriului univers.[33] Carl Raschke[34] a subliniat faptul că fenomenul în cauză poate fi singurul de dincolo de pământ, dar în afara de matricea de spațiu, timp și materie. Acesta este un adevăr pe deplin acceptat de mulți fizicieni teoretici: tot ce cade in gama de normal, știință empirică poate fi doar o stare subțire de inteligibilitate întrețesută în falduri alternative ascunse ale realității.[35] Aceste "vizite" demonice sau intruziuni pot fi urmărite înapoi la un moment dat hiper-dimensional de origine. Mai mult decât atât, pentru primitivi, la "vizitatorii demonici", mai degrabă decât sistematica "studierea căilor noastre de curiozitate magistrală" poate fi un obiect de studiu sistematic al cu expediere metodică care îi face pe primitivi transparenţi și ei devin conștienți de ea dacă nu "ridică"

33 Conform teoriei de hiper-spatiu, înainte de Bing Bang, cosmosul nostru a fost de fapt o perfecţiune de zece universuri tridimensionale, o lume în care călătoriilor inter-dimensionale a fost posibile. Acest zece univers tridimensional a "crăpat", în două, creând două universuri distincte, o constatată și un univers dimensional șase. Universul în care trăim s-a născut într-un cataclism cosmic. Această teorie prezice că universul nostru a câștigat şi încă mai are un frate geamăn pitic, un univers companion care ghemuit stă într-un mic plan de șase dimensiuni, care este prea mic pentru a fi respectat.

34 Studii biologice Cyber ale componentei imaginară a experienței UFO lua (Archaeus, vol. 5, 1989).

35 David Bohm, *Wholeness and implicate order* (London, 1980).

misterul din ceea ce se mişcă şi în ceea ce există. Sir James George Frazer (1854-1941) exemplifica acest lucru. În insula Rook, între Noua guinee și New Britain, atunci când o nenorocire a avut loc, tot poporul alergă, țipă, blestemă, urlă, și bate aerul cu bețe de a ţine departe diavolul, care se presupune a fi autorul de incident. Aceste lucruri au loc pentru a îl alunga pas cu pas la mare și la atingerea malul ei își dublează strigătele lor și dau lovituri, pentru a-l expulza de pe insulă. Nativul din Noua Caledonie crede că toate relele sunt cauzate de un spirit puternic și malign; prin urmare, în scopul de a scăpa pe el din timp în timp se sapă o groapă. După care demonul este pus acolo, se umple groapa cu pământ și se calcă în picioare groapa cu strigăte puternice. Acest lucru ei îl numesc îngroparea duhul cel rău.

B. Înțelegerea răului în hinduism

Multe elemente culturale și teologice din lumea de astăzi sunt preluate din hinduism . Putem afirma - conștient sau inconștient – că lumea noastră modernă este impregnată cu acest tip de elemente religioase hinduse recunoscute la nivel generic în recurenţa unor modele într-un om de vest [faptul că autorul lucrării de față nu înțelege pe deplin este cum este posibil că atât de mulți teologi folosesc acest tip de sisteme de gândire, fără a pune la îndoială dacă sunt într-adevăr nelimitate, nu prea mulți sunt "limitaţi", pentru a vedea dacă sistemele lor sunt cu adevărat autentice în noile relații filosofice și teologice pe care le creează]. Explicațiile generale sunt în măsură să ofere răspunsuri ce nu sunt pe deplin satisfăcătoare în sine totuși faptul că aceste noi sisteme filosofice, teologice și etice se dovedesc a fi o spiritualitate imatură și nepregătită să facă față la rigurozitatea de istoriei].[36] Materialismul arată că lucrurile suprasensibile singurele norme de sens și care au inferență și sunt valide doar dacă sunt utilizate pentru clarificarea datelor de experiență. Aceste opinii au

36 Jose Preira, *Teologia hindusă: un cititor* (New York, 1976), pp 26/30.. În ceea ce privește întrebarea când epoca moderna a Occidentului începe autorul acestei cărți spune că cu revoluția lui Copernic a început nu numai vârsta "modernă", dar, de asemenea, "înlocuirea ideilor grecești ale universului de către cele indiene" [p. 26]. În budism spațiul a constituit un sistem de lumii nenumărate numite lume Sasha. În această perspectivă Copernic și Galileo dau formă științifică a descoperiri minunate și demonstrație clară a ceea ce religia hindusa a presupus prin intuiție și imaginație cosmică.

venit din Uddalaka în secolul al IX-lea, dar ele sunt clar articulate în doctrinele unor secte Sramana sau Wanderer, trei secole mai apoi, în ceea ce privește refuzul de supra-sensibilate care este în cauză. Acest materialism are o formă comunistă, atunci când materia - calificată ca natură - este definită ca materie impersonală sub aspectul de legi eterne ale naturii. Din acest motiv, sistemul comunist[37] a creat un fel de psihologie empirică. Întregul univers este redus la materie sau electroni sau la energie şi creier la o mașină, o mașină minunată: conștiința redusă la o energie pur și simplu care emană din creier, și, desigur, nu / existente în univers în afară de ea; și care reduce universul la un univers de cantitate și abstracțiuni intelectuale în cazul în care în cele din urmă toate lucrurile sunt praf și moarte.

Scepticismul [pentru unii oameni doar împrumuturile directe de gândire greacă din indiană] a fost introdus în vest de un soldat din campania indiană a lui Alexandru Indian, Pyrrho [secolul al IV-lea î.Hr. 4rd].[38] Idealismul [apare in special in Germania ajunge la apogeu cu Hegel][39] a fost dezvoltat de budişti și mai apoi formulat în secolele al treilea și al patrulea de

____

37 O analiză foarte bun se găsește in Frederic Engels, Dialectica naturii, (New York, 1940), cap. 7, p. 241. "Nimic nu este etern, dar veșnic în schimbare și materie veșnic în mișcare și legile în conformitate cu care se mișcă și modificări.

38 Teoriile Pyrro sunt o versiune greacă a unor budiste și Jain idei dialectice anticipate, ambiguu dezvoltate în Grecia de către scepticul Carneades [secolul al III-lea și al II-lea d.Hr. și de neconfundat în India de către budistul Nagarjuna la mijlocul secolului al doilea AD]. Printre procedurile lor este subminarea fundamentelor teologie și metafizică, prin prezentarea antinomiilor lor ce ar trebui formulate cu expertiza de mare Nagarjuna și în Occident cu mândrie atribuit lui Kant [de asemenea eliminând pe lucrul în sine ca un cognoscibil, comun în doctrina budistă, de asemenea, [în Occident] cea a mari descoperiri lui Kant].

39 Acest idealism este un concept filosofic important fără precedent din Grecia, care mai târziu, a reînviat în lumea vorbitoare de limba engleza, acolo înlocuită de realismul și filosofiile nominaliste [ca analiză strălucită a idealismului cele două articole scrise de Părintele Geoges Florovsky în acest sens arată relevanța structurală și generală a idealismului. Dar, în perspectiva lui Florovsky acolo nu sunt prea multe puncte comune între idealism și religiile orientale. În perspectiva noastră idealismul este conectat cu hinduismul și budismul, în fapt, același conținut, diferența reală fiind una de forma.

Asagna și Vasubandhu. Potrivit unor opinii moderne [de origine germană] doctrina lui Origen a apocatastazei poate fi o infuzie de idei nirvanice, dar lucrurile nu sunt în mod clar așa și trebuie făcute investigații mai departe cu privire la problema ca să nu ne bazăm pe simple speculații.[40] Din acest punct de vedere, apocatastaza, este o formă foarte subtilă a panteismului, forma budist totalitară al creștinismului. Cu privire la demoni înțelegerea hindusă este legate de problema rpului nu de Dumnezeu. În acest caz răul se manifestă într-un fel de "iluzie diversificată, printr-o diferențiere în efecte". Realitatea [pentru că puterile demonice care se încadrează] este bipolară [această teorie este găsită în Upanișade din jurul secolului al IX-lea].[41] Înțelegerea Upanishadelor pate fi prezentate în două moduri de existență: 1. Modelul substanțialist [este sponsorizat în Occident prin Spinoza] și 2. modelul tradițional de teologie hindus ce susține modificările la acest cuvânt ce sunt însă schimbări în această lume [așa numitul proces de a devenii] ce constituie deplinătatea sau aspectul de mișcare, în timp ce aspectul imuabil rămâne abstract sau inefabil.[42]

---

40 Apocatastaza este un panteism subtil într-o formă creștină. În comentariul său pe Bhagavanta Purana Vallabha spune: "în momentul de dizolvare materia este dizolvată în Dumnezeu și, prin urmare, demonii sunt dizolvaţi în el, de asemenea," în consecință aceștia sunt uniți cu Dumnezeu; pot ei atunci pentru experimenta bucuria, pot ei? "

41 "Există două tipuri de Brahman, format și neformat, muritor și de dincolo." Brhadaranyaka Upanishad 2, 3, 1. O ediție foarte bună am folosit pentru acest studiu este *Upanishadele* (Baltimore, 1965), pp. 127- 133.

42 Unele dintre elementele teologiei hinduse pot fi împăcate în două versiuni contemporane: un proces de teologie și o metafizică dialectică majoră. [Ei bine este relevant pentru prezenta lucrare că răul are cea mai mare posibilitate pentru a crea sisteme teologice dialectice]. După cum se precizează de mulți Părinți ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene nimeni nu este atât de genial ca entitățile malefice în crearea de interpretare și pseudomorfozei teologice atunci când vine vorba de denaturarea înțelegerii ortodoxe a realităților. De asemenea, este în interesul acestei lucrări să nu intre în jocul răul dialectic al teologilor moderne și post-moderne. Răul pur este o nebunie. Putem spune că singura modalitate de a scăpa de acest joc teologic mental efectuat astăzi de către mulți în așa numitele "teologii profesioniste", solicită o înțelegere a funcției noetice [care merge dincolo de orice fel de perspectivă intelectuală limitată, posibilitatea de a avea acces la orientare și inspirația Duhului Sfânt]. Destul de tragic este suficient că această funcție nu vine împreună cu

Interioritatea yoga este un arhetip necunoscut în Occident care spune că sinele poate fi experimentat imediat printr-un fel de conștientizare intuitivă care poate fi atinsă prin eliminarea graduală multiplă a conceptelor de fenomene prin intermediul unei control sistematic al minţii şi a corpului. Corespunzător acestui arhetip în mentalitate occidentală a fost lucrarea lui Jung, care printr-o practică de adâncime a psihologiei a făcut în secolul XX ceea ce a făcut hinduşi în, probabil, secolul al VIII-lea.

Hinduismul are doi zei principali, Şiva [cult având ca şi cult Șivaismul] și Vişnu [având ca cult Vaişnaism], Şiva este terifiantă, aproape consumatoare, are vitalitate, întruchipează în sexualitate și putere de distrugere și exprimată prin imagini de otravă, foc și moarte. Şiva este **Eros** [dragoste] și **Thanatos** [moarte] într-o singură existenţă. În stare de ebrietate, halucinaţie, obsedat de dans și de a face dragoste, zeul - acoperit într-o ascundere de elefant, înconjurat de turmele de animale sălbatice şi anturajele prietenilor și împodobită cu șerpi și cranii - trăiește în cimitire, pe fondul cu incendii şi incinerație, se înveleşte cu cenușă de la cadavre și este însoțită de organe de sex feminin, este Saktis sau energie la fel de feroce și sângeroase ca pe sine însuși. La finalul fiecărui eon dansul ei distructiv reduce lumea la cenuşă.[43] Vişnu este o divinitate frumoasă și iubitoare. Ele formează un panteism dualist. Realitatea are bogății departe și în exces de puterea minții umane de a înțelege aceasta prin intermediul unui sistem panteist, iar râul Oder este cel prin care această minte se poate impune prin complexitatea lucrurilor dar nu poate fi absolut sau complet tratată de sistemele panteiste ce cred că pot face aceste lucruri. Astfel, înțelegerea panteistă a realității crește cu numărul de puncte de vedere din care poate fi reținută. Armonia perceptibilă de la un punct de vedere panteistic este ceea ce am putea numi lejer un sistem. Alte sisteme panteiste pot fi eronate dar ele pot să ne aservească şi să își concentreze atenția pe un anumit aspect al realității, prin accentuarea exagerată care ar putea fi în caz contrar scăpată de mintea umană. După cum se poate observa în mentalitățile

---

susținerea a prea mulți teologi în zilele noastre. Și dacă este vorba are doar de una dintre cele două atribute noetice necesare: intensive și extensive.

43 Sună ca și Ioan al Crucii: ". Foc Suprem care deține putere infinită de a consuma și anihilarea a toate, este sigur că te consuma și pe tine, dar tu te desăvârșește nemărginit în slavă" Lalma de amor viva, strofa 2, nr. 5.

hinduse, nimic nu poate fi cu siguranță cunoscut. Chiar și atunci cunoașterea devine calea unui anumit progres dialectic "diabolic". Acest progres este o regresie într-un gol de sens și fără prea multe detalii acest gol este un act de iluminare interioară. Nimic nu devine etapa finală a divizării. Această stare de îndumnezeire prin neant este mai sublimă ca visul rău. În cazul în care divinizarea înseamnă împlinire plină de ființa lui Dumnezeu, demoni urăsc și doresc să se îndrepte în spre nimic ca un regres infinit în stadiul primordial, crearea ex nihilo. Deoarece răsturnarea este imposibilă, chiar dacă încearcă să denatureze realitatea în variante multiple până în centrul acestei creații - Dumnezeu și energiile Sale necreate - devin unite, fără necesitate și o simplă banalitate. Teologia hindusă opune potențialul deplin de a fi în Dumnezeu, prin divinizare, cu întregul potențial al nimicului, printr-un regres infinit și într-un iad diabolic. Acest mod de viață nu va fi capabil să meargă pe deplin înapoi în neant - heideggeriana non-ființă - și din acest motiv iad va fi existent pe veci ca o regresie negativ infinită. Regresia este ilustrată în lumina Sinelui care devine în acest fel îndumnezeit:

"Acum este eul, care este controlor de toate, de acest univers, fie că nu este vorba deloc de el. Ea devine nu mai de faptă bună, nici mai puțin de o nevoie rea. Este plină de creaturi: ea este Domnul lumii; este de gardian al lumii; este digul care deține în afară aceste lumi şi acesta ar trebui să se prăbușească împreună [de exemplu, se păstrează ordinea mondială la care se încadrează în haos]. Aceasta este ceea ce se uita să se cunoască prin repetarea Vedelor, prin viață de celibat, prin asceză, credință, sacrificiu, și post. Când știe toate acestea, el devine un Muni ["înţelept tăcut"]. Acesta este ceea ce asceți rătăcitori caută ca lumea lor cerească atunci când rătăcesc ca asceți. Prin urmare, acești brahmani vechi, învățați și înțelepţi, se doresc nici faptă și nici, gândire: ce facem cu puii noi, cei care posedă Sinele, acest [echivalent al lumii cerești în care obiectul tradițional nu poate fii]. Atât dorința pentru a fii și cât și dorința de posesiuni și dorința de cer pentru ambele nu sunt nimic altceva decât dorinţe. Acestea sunt descrise ca nimic. Ele sunt de necuprins. Sunt indestructibile, pentru că nu pot fi distruse. Nu au atașament și sunt desfăcute; acesta nu este atașat și nu este instabil. Pentru aceasta, el trece dincolo de aceste două stadii [în care crede unul]. Acest lucru se înțelege prin acest verset: aceasta este măreția constantă a lui Brahman [cunoscătorul de Brahman]; nu creşte şi nici devin mai mică ca şi act. Această măreție este baza pe care o știe cum ar trebui să încerce să găsească; după ce a constatat că nu este pătată de

actul rău. Prin urmare, cei care cunosc acestea devin pacificați şi controlați de pace, liniștiți, plin de credință că ar trebui să vadă numai Sine. El privește pe toți așa cum toată lumea vine de la sine lui; el devine toată lumea sinelui. El trece peste tot răul, răul nu trece peste el, el supune toate, dar răul nu-l supune. El este liber de rău, fără vârstă, fără foame, fără sete, un brahman, care are această cunoaștere."[44]

Brahman este universul, Dumnezeu în transcendența și imanență Lui este, de asemenea, spiritul omului, Sinele în toată lumea și în toate, Atman. Astfel, declarația importantă este făcută în Upanișade că Dumnezeu nu trebuie să fie căutate ca ceva mai departe, separat de noi, ci mai degrabă ca foarte aproape de noi, ca Sinele Superior de deasupra limitelor micul nostru sine. În ridicându-se la cele mai bune din noi ne ridicăm sinele în noi, pentru Brahman, la Dumnezeu însuși. Brahman este descris ca imanență și transcendenţă în toate și în afară tot. Dacă totul este imaginat ca un triunghi, cu vârful ar putea fi imaginat ca Dumnezeu transcendent, care în expansiunea Lui a creat lumea din El însuși, nu din nimic, și, astfel, devine imanent până la sfârșitul evoluţiei în cazul în care imanent a devenit din nou transcendent în o ascensiune de evoluții față de El. Ne întrebăm de ce teologia în hindusă există răul? Răspunsul ar fi - în lumina a ceea ce am spus - pentru bucuria de bine care decurge din ea. Cu alte cuvinte pentru

Anadam, bucuria pură.[45] Legea de evoluție,[46] numit Karma explică răul aparent din lume. Există o lege a cauzei și efectului din lumea morală. Noi suntem constructorii de

---

44 *Brihadarnayaka* 4, 4, 24, 28.

45 Caracterul de concepție hindusă este înșelător. Nu divinitatea personală este descoperită în ea. Materia este una cu Dumnezeu și Dumnezeu este una cu totul. În ciuda acestui "sistem sofisticat de înțelegere a realității ca o entitate de necreat a creatului" perspectiva finală a răului este sigură. Brahman poate fi numit Yoga. Dar în cele din urmă tot acest proces cosmic frumos este înșelătoare pentru că este doar o simplă iluzie. Cu alte cuvinte, nu este nimic. Deoarece materia și personalitatea inferioară au doar o realitate relativă - personalitatea noastră, ca personalitatea care este dată - în termeni creștini de la Dumnezeu a fost considerată lipsită de importanță și neglijată.

46 Credem că în darwinism - conștient sau inconștient - există multe elemente preluate din teologia hindusă. Darwin însuși explică lumea în ceea ce privește un proces evolutiv. Într-o anumită măsură se aplică aceeași repere la Pierre Theilard de Chardin care explică această perspectivă romano-catolică.

destinul nostru câștigat, iar rezultatele nu sunt limitate la o viață, deoarece
- potrivit teologie hinduse - sufletul nu este născut și nu va muri și din acest motiv el trebuie să vină din nou și din nou să ia un corp,[47] astfel încât eul lor poate avea răsplata lucrărilor. Binele conduce la bine și răul la răul. Din bine vine bucuria şi din bucurie se va ajunge la rău din care va veni suferința. Astfel, marea evoluţie duce fluxurile spre perfecțiune. Ce aspect al perfecțiunii nu ni se spune. Ceea ce știm cu siguranță este că perfecțiunea nu are nici o consistență personală. Perfecțiunea hindusă constă în nimic. Neantul este cazul în care criteriile finale pentru perfecțiune coincid. Orice creaţie este perfectivă, în scopul de a fi dovedită trebuie să se definească pe anumite interese personale. Pe această perfecțiune care o persoană poate atinge prin practica yoga sistematică, trebuie să aibă o logică care este capabilă de a face sens chiar si pentru oamenii ce au puncte comune, nu numai pentru cei care deja au atins iluminarea. Acest sistem de înțelegere a realității din perspectiva hindusă este - cum se spune - înșelătoare și doar o simplă iluzie, maya. Astfel, întreaga creație devine un joc gag adevărat de proporții cosmice. Nimic în final contează, totul tace. Nu există concluzii finale în hinduism.[48] Întreaga creație va fi distrusă și recreată de mai multe ori.[49] Întreaga lume fenomenală este iluzorie, deoarece existența sa rezultă din impunerea falsei calităţi de Brahman. Singura realitate Brahman impersonală este lipsită de toate calitățile [nirgunna] rezultate din maya [iluzie] în cele din urmă iluzie în sine. În hinduism simbolul de iluzie este reprezentată de sex feminin [zeiță Sakti]. Ea este personificarea Maya, puterea magică a creaţiei și iluzie în alte cuvinte, manifestarea de sex

47 Din nou, putem găsi un alt element care a primit forma de erezie creștină;

preexistența sufletelor și o doctrină greacă de metempsihoză.

48 Potrivit cu propria noastră opinie, principalul aspect pozitiv al teologiei hinduse este că - cel puțin pentru o minte curioasă - nu recunoaște nici un teologie la final. Totul a fost doar o iluzie. Răul are același interes să declare că, la sfârșitul nu este nimic. Pentru acei oameni care spun că răul va câștiga în acest cuvânt și-au vândut sufletele și viitorul lor la rău - indiferent de ce fel ei aleg să facă asta - trebuie să ia în considerare faptul că răul este auto-distructiv. Iluzia puterii, preciziei, controlului, plăcerii rămâne doar iluzii. Esența răului în acest sens constă în sine în anihilare. În acest sens, Rabindranath Tagore avea dreptate: pentru că lumea nu este atomi sau molecule sau radio, activitate sau alte forțe, diamantul nu este carbon și lumina nu este vibrațiile de eter. Niciodată nu poți ajunge la realitatea de creației de către contemplarea acesteia din punctul de vedere al distrugerii. "

feminin de Brahman, mama divină care a adus lumea de la samsara și care se va distruge la sfârșitul anului.[50] Momentul culminant al acestei eliberare și distrugere se întâmplă atunci când cineva atinge Puruşa [este identificarea cu marele plan cosmic, care merge dincolo de stadiul de Prakriti sau starea naturală]. Aceasta este ceea ce se numește trecerea finală sau eliberare [Moksha], numită și "sfârșitul instantaneu sau total a lumii." [Atyanika Pralaya]. În acest proces individul mai devreme sau mai târziu încetează să mai existe și se dizolvă în diferitele entități din care a fost format și care se va înceta să existe în cazul în care universul este neabsorbit și revine la neființa.

Puterile magice sunt foarte important în teologia hindusă [sub aspect Yoga de practică]:

"Yoghinul care a perfecționat Siddhi (e) are facilităţi și astfel puteri" care aparține școlii de zei "[jnana-SHAKTI], și anume omnisciență, precum și competențe de acțiune [Krya-Shati], care sunt 9 în număr: 1. Anima [atomizare],[51] permițând percepția infinit mică, structurile de

____

49 "Perioada de la începutul creației lui Brahman la distrugerea lumii se numește zi şi fiecare dintre ele o durată de 12.000 ani de zei sau de 4.320.000 ani omenești [un an uman este de o zi a zeilor, 360 ani omenești este un an de la zei] Fiecare Maha-Yuga de 12.000 ani de zei este împărțit în patru Yuga mai mici de lungime în scădere: Yuga jrita durată 4.800 ani, Treta durată 3.6000 ani, Dvapara durată
2.400 ani și finală Yuga Kali durată numai 1.800 ani de zei. În această perioadă dharma scade constant de la perfecțiunea sa inițială în Krita Yuga. "Thomas Hopkins, *Hinduismul tradiția religioasă* (California, 1971), p. 101.

50 Există un aspect negativ întreg pentru experiența umană dintr-o perspectivă creștin ortodox în Tantrism un alt aspect al teologiei hinduse reflectate într-o devoțiune mistică sexuală neobișnuit. Ceea ce putem afirma este că în această practică a teologiei hinduse, actul sexual este un mod de progresie mistic în îndumnezeire.

51 Conform datelor moderne, "numărul de celule care alcătuiesc corpul uman este 3x10 [28] sau 30 miliarde de miliarde. [Hubert Reeves, răbdare dans l'azur, p. 122. Conform teoriei hinduse, această cifră ar trebui să fie similară cu numărul de celule cosmice sau galaxii care constituie omul Cosmic. Este interesant de observat că acest panteism frumos are un caracter personal, dar aceasta este cu proporții cosmice.

atomi
2. Mhima [imensitatea], care să permit a vedea exterior, structura galaxiilor
3. Garima [gravitate] permite să-și asume o greutate enormă
4. Laghima [luminozitate], levitație
5. Prapati [ungere] permite o ungere
6. Prakamaya [voia] să permite să se transporte la orice locație
7. Ishitva [stăpânire], puterea de control asupra lumii naturale, care permite o stare de vânt, ploaie sau furtuni pe care le poate provoca.
8. Vashitva [adeține o putere] permite să aibă putere asupra oricărei ființe; hipnotismul este o formă elementară a ei
9. Yatarkamavasayitva [transformare în voie], care permite adeptul de a lua orice formă, care de un zeu, un fir de iarbă."[52]

Distrugerea a lumii este descrisă în epica Purana. Descrierea modernă a acestui scop este de război atomic.[53] Ceea ce este interesant este faptul că în India, chiar și în vremuri moderne, religiile necesită sacrificiu uman. Pentru a evita războaie, cataclisme și hecatombe, bărbații ar trebui să ofere victime la zei.[54] În hinduism, soluțiile intoxicante [Madhya] sunt mijloace de a atinge îndumnezeirea artificial. O stare de beție este un preparat util pentru ritualuri escatice, obliterante materiale. Intoxicantul angajat mai mult în ritualul trantric se numește Vijaya, efectul său este considerat a fi afrodiziac [uttejaka]. Drogule sunt considerate benefice în hinduism. Teoria hindusă este că o fiinţă urmărește o fabrică biochimică și fenomenele de percepție, de senzație, de plăcere și durere, de memorie și chiar pot fi considerate ca reacții rezultate din activitatea de componente chimice care acționează asupra celulelor din

52 Comentariu la Samkhya-Karika, 23.

53 Potrivit Jonathan Schell în prima oră a unui atac ... mingi de foc orbitor apar peste metropole, orașe și suburbii, cum ar fi atât de multe stele mai orbitoare decât steaua în sine; în același timp majoritatea locuitorilor s-ar fi iradiat, zdrobit ars de vii. Radiația termică va supune mai mult de 1.500.000 de kilometri pătrați la o căldură de 450 de calorii pe centimetru pătrat - temperatura la care carnea de om este carbonizată.

54 Această practică este descrisă în detaliu și motivația ei în Kalika Purana. În secolul al XVI-lea, regele Nara Narayana la nord Bengal a avut 150 de oameni sacrificat în cursul unei singure ceremonii.

sistemul nostru nervos și din creier. Acest substrat numit drog - stimulante, deprimante - corespund în hinduism la faptele care ies din planul divin și care sunt dotate cu personalitate, conștiință și autonomie. Drogurile atrage în om o stare demoniacă, o posesiune. Acesta este motivul pentru care persoana drogată nu mai este stăpân pe sine. În hinduism există un spirit de tutun, un spirit de cânepă, un spirit de peyote, un spirit de mac, un spirit de vin. Industria irațională și excesivă de droguri duce la sfârșitul iminent al speciei la Yuga Kali după cum este denumită în hinduism.

B) Înțelegerea răului în budism

Principiul de bază budist pentru inițiați este: a lucra propria eliberare.[55] Totul trebuie să fie conform tarifelor la propria percepție și sentimente. Buda însuși a spus: "acceptă cuvintele mele doar după ce le-ai examinat pentru tine; nu le accepta pur și simplu din respectul ce îl ai pentru mine. "[56] Este foarte interesantă această viziune a lui Buda și are un impact mai mare asupra civilizației din est, dar; în sine, este un fel de silogism. Ar fi imposibil ca o persoană să accepte budismul din aceste motive. Pentru a venera pe Buda trebuie să aibă o anumită cunoaștere despre el și după aceea, poate, vom începe să-l venerăm în cuvinte și fapte. Dar Buda - fără un dialog posibil - se consideră ca propria sa autoritate. Aceasta este o contradicție cu un aspect foarte interesant în analiza noastră de el; faptul că Buda în nici un alt moment nu a pretins a fi altceva decât o ființă umană. Forma lui de predare se învârte in jurul problemei suferinței umane și la un punct în care mod va fii această problemă poate rezolvată - fără ajutorul unei forțe supranaturale.[57] Moralitatea budistă este de fapt o moralitate umanistă; se bazează pe o înțelegere individualistă și pe alegerea conștientă să urmeze acest fel, mai

55 *Dhammapada* v. 276: *tumhehi kiccam atapam.*

56 Tattvasangraha, vol. II, Gaekward Series, no. xxxi, 1926, v. 3588.

57 H. Saddhatissa (*Tripitakaraya Pandita*), *The Buddha's way* (New York, 1971), p. 14.

degrabă decât asta. Nici un agent extern nu este invocat; nu i se cere să se supună poruncilor lui Dumnezeu; nici credinţa, nici dragostea nu sunt implicate. Tot ceea ce contează cu adevărat este Tu. Vizavi de budism, hinduismul nu consuma droguri, băuturi și orice fel de stimuli sensibili. Psihologia budistă recunoaște 6 unități dominate de caractere, primul fiind **akusala** [neîndemânatic şi nesănătos], iar al doilea de 3 fiind kusala [îndemânatic şi sănătos].[58]

1.Patimat: dorința de plăcere, rămasă singură; prezent și viitor; lăcomie și egoism

2. Ura: tendința de a respinge, să dorească să distrugă; ura poate varia pe tot drumul de la ură la brutalitate

3. Iluzie: incapacitatea de a distinge între ceea ce duce la fericire și ceea ce duce la durere

4. Credința: tendința altora spre adevăr, să aibă încredere în sine, să caute că orice este sănătos

5. Înțelepciunea: tendința de a vedea în mod clar, fără cinism sau sentimentalism

6. Discursivitatea: versatilitatea de interes; de asemenea, capacitatea de a concepte mânia.[59] În budism, răul este o etapă existențială a vieții: "nimeni să nu creadă că este ușor să fi rău, spunând în inima lui nu va veni la mine" Dhammapada ix, Răul începe în mintea cuiva și după aceea ca un eveniment cu proiecție în realitate. Consecința imediată a răului este lăcomia. Lăcomia de la rău dă persoanei o etapă în Nirvana: "unii oameni sunt născuți din nou; răul nu merge în iad; oameni drepți merg la cer; cei care gratuit de toate înclinațiile rele atinge sunt cele care ajung la Nirvana. "ix Dhammapada, 126. Dar o problemă majoră în budism este doctrina nimicului. Prima explozie sistematică a doctrinei nimicului a fost făcută de Nagarjuna [pus de obicei,

58 Împărţirea seamănă cu cea a celor 7 păcate capitale a lui Evagrie Ponticul.

59 În budism există 4 vicii care conduc rău: 1. distrugerea vieții; 2. furt; 3. abatere sexuală; 4. minciuna. Faptele rele sunt comise în budism din părtinire, dușmănie, prostia și frica. Există câteva lucruri care trebuie să fie menționate: îngăduință în intoxicante care cauzează infatuare și nepăsarea, în străzii la ore nepotrivite, frecventând spectacole degradante, indulgența în jocuri de noroc care provoacă destrăbălarea, asocierea cu tovarășii rele și lene obișnuită. În forma aceste lucruri nu există tot răul. Dhammapada are un capitol cu privire la punctele de vedere cu privire la budiste rău, ix, 116-129.

în secolul al II-lea]. Golul înseamnă distrugerea absolută a vieții și un simplu cult al memoriei fondatorului viață. În acest fel de punere a problemei mântuirea este o chestiune devine o anihilare a vieții veșnice. Un alt document de prezentare a acestei doctrine este Sutra prajnaparamitra. Doctrina este precizată, dar a fost denumit "nonsens văzător".[60] Această doctrină susține că simțurile conferă doar experiența fenomenelor tranzitorii. Nimic nu este real pentru că totul este schimbare continuă și diferenţiere. Un discipol care a realizat etapei de a intra în curenţii vieţii nu crede că el a atins nirvana. Această doctrină nu este acceptabil chiar și pentru unii budist.[61] Cu alte cuvinte, nu trebuie să se bazeze pe percepția de lucruri, dar asupra percepției de non-lucruri. Iar percepția non-lucrurilor a fost numită tot percepție a non-lucrurilor. De asemenea, ni se spune de cele ființe a căror înţelepciune este dincolo de o "dispoziție redusă."

O altă încercare de a înțelege această doctrină se face în Ashtasahasrika-Prajnaparamita-sutra.[62] În acest context, bodhisattva [cel care practică perfecțiunea înțelepciunii] trebuie să învețe în formă nu imaginație, deși gândul este de-al Iluminismului. Acest lucru este aşa fiindcă gândirea lui nu este gândire. Acest gând nu este nici de existenţă şi non existenţa nu este de la sine imaginație.[63] Acesta budism este visul nihilismului european.[64] Călugărul budist meditează în primul rând pe goliciunea unui loc gol și apoi pe cele opt etape de concentrare, dintre care fiecare este gol cu privire la prima, până el se odihnește în singurătate

60 Edard J. Thomas, *The history of the Buddhist thought* (New York, 1971). p. 214.
Dr. Har Dazyal numit această doctrină "logomachy pueril", în doctrina Bodhisattva.

61 Tathagata este un nume de adevărată similaritate (bhutatatathata) este numele legii non-care rezultă, de distrugere a lucrurilor și dacă extrem de non-apărute. Istoria budist crezut p. 215.

62 Adică înțelepciunea perfectă în 8.000 de versete.

63 "Profund este un nume de gol, de singurătate, de nedeterminat de non-acumularea, non-rezultate, non naștere, non pasiune, de încetare, de plecare."

(animitta) care este o concentrate de spirit. Aici vidul este pur psihologic.[65] În budism putem găsi goliciune sufletească și concluzia lui Zenon că "propunerea este imposibil", ceea ce contează în budism este doar distrugerea acestei lumi și cuvinte goale.[66] Misticismul budist merge atât de departe încât să spună că în conformitate cu normele morale se poate ajunge la iad și cele zece păcatele [împotriva poruncile lui Dumnezeu] spre cer. Acest lucru se întâmplă pentru că, datorită existenței de sine a persoanelor este găsit adevărul. În acest caz, în cazul în care nu există nici o existență de sine, nu există nici o existență relaţionară.[67] Existența oricărei relații ocazionale este negată .Misticul budist din extazul lung pregătit a văzut și înțeles toate, unitatea, și, deși el se trezește din nou la o adică viață normală, este din nou adus înapoi la distincția de a face obiectul deciziilor-obiect, percepţia culorilor, sunete și așa mai departe, "dar conștiința de realitate a lui este fundamental transformată de retrospectivă introspecţie/extatică, tocmai în acest sens că acum totul real apare gol și ireal, drept vis și existenţă iluzorie."[68] În această perspectivă, omul este la fel de ireal ca fiul al unei femei sterpe! Când acest om moare, el intră în marea încercare, pentru că are toate lucrurile care sunt fără origine şi le imaginează la fel de real. Chiar și în această existență organismul este ca un

---

64 Potrivit O. Franke, nimic altceva decât negativism a fost predat vreodată în budism, Festschrift E. Juhn, p. 336.

65 Din anumite motive, mulți cercetători asociază Immanuel Kant și lumea sa nominală cu budismul. Aici putem recunoaște alte tipare în gândirea europeană luate din tradiția religioasă din est.

66 Acest tip cererea arată a ne absurditatea învățăturii budiste în care totul este relativ, după care totul este împotriva ordinea naturală a lucrurilor.

67 Această înțelegere filozofică a fost introduce în termeni moderni de către David Hume.

68 Augewahtle Kapitel aus der Prasannapada, p. xxiv.

sat gol, în care simțurile nu pot fii crezute și concluzia este că toate lucrurile sunt anulate și au crescut prin condiții de ignoranţă.[69]

Etimologia termenului Nirvana este de la VA, să arunce în aer ca vântul și prepoziţia NIR folosită într-un sens negativ: înseamnă în sanscrită calm și lin.[70] Nirvana este apatie perfectă, apatie neîntreruptă perpetuă, un somn etern. Nu este anihilare - la fel ca în teologia hindusă - dar apatie neîncetată.[71] Dar este foarte greu de spus dacă Nirvana este anihilare sau nu:

"Există o etapă (Ayatana), în cazul în care nu există nici pământ, nici apă, nici foc, nici vânt, nici în etapa de infinit de spațiu, nici starea de neant, nici starea de conştiinţă şi nici lipsa de conştiinţă, nici această lume , nici cealaltă lume, nici soare, nici lună .... acesta este sfârșitul la orice fel deducere. Există un nenăscut; un nedevenit; o nefăcut;un ne compus; dacă nu au fost acolo nu ar fi o evadare din născut, devenit, făcut, agravată. Dar, pentru că există un nenăscut, un nedevenit, un nefăcut, un necompus, de aceea există o evadare din născut, devenit, făcut, și compus."[72] În perioada actuală de istorie - după înțelegerea budistă - ne aflăm într-una dintre cele mai grave posibile vârstele cosmice,[73] cu budismul în plin declin,

69 Misticul budist face experiența realității știe că orice altceva este gol și zadar. Aceasta realitate o care nu este să fie numit nimic nici măcar real este Nirvana.

70 După dicţionarul explicativ.

71 Unii oameni numi dispariția definitivă și perpetuă a individului.

72 Udana viii, 1-3. O explicație extins de acest tip de reprezentare dialectic al acestui cedat nimic pot fi găsite în Sutra inimii de Edward Conze, în cărți înțelepciune budiste (New York, 1972), pp. 77-107.

73 În budism, sistemul mondial de 1.000 de lumi - corespunde cu ceea ce ne-ar toți un "sistem galactic". Scolasticii doctrinei budiste disting trei tipuri de universuri în funcție de mărimea lor: 1. Un univers care are 1.000 de sori, 1.000 de luni, 1.000 de continente Jambudvipa, 1.000 de ceruri, 1.000 de iaduri, și așa mai departe. 2. Un univers care conține 1.000 lumi de primul tip. 3. O unitate și mai mare care combină 1.000 de lumi de al doilea tip.

iar oamenii[74] de pretutindeni obtuzi despre probleme spirituale și incredibil de ignoranţi atunci când se confruntă cu înțelepciunea înțelepților tradiţiilor budiste.[75] Neantul în budism poate fi comparat cu o boală. Odată ce a fost dat un leac, trebuie să îl abandonăm dimpreună cu boala, deoarece utilizarea sa în continuare ar face un singur bolnav din nou. Doar așa acest medicament numit "goliciune", a dus la vindecarea unei boli de credință în existență. Atașamentul la gol este o boală la fel de mult ca atașament la existență. Cei care continuă să utilizeze acest medicament de "goliciune", după ce au câștigat posesia de "înțelepciune plin", nu fac decât să se facă din nou bolnavi.[76]

"Principiul simultaneității de contradicţie - în budism - se extinde la lumea materială. Intimidat de imensitatea universului exterior, am putea foarte bine simţi reducerea la goliciune. Și duhul nostru dacă de multe ori ne duce în jos prin simpla mişcare a gândului pare să scape de legile spirituale în care se simte acasă. Aspirațiile spirituale sunt ameninţate să fie înghițite de acest bloc într-o lovitură de coșmar de lipsă de sens. Cantitatea enormă de materie pe care o vedem în jurul nostru, pare să spună ferm în favoarea unei perspective materialiste în viață. Dar dacă ne uităm mai atent, vom descoperi că nu este chiar aşa. Lumea materială se supune, de asemenea, legilor care guvernează gândurile și declarațiile se supun şi ele. Aceste legi dialectice sunt valabile peste tot, chiar ani-lumină au rădăcini în mințile noastre și ele pot fii cât se poate de mult dezrădăcinate. Dacă te apuca ideea sistemelor este una cu a fii nefericit, permițându-le să distrugă

---

74 Prin modul lor de existență și de concepție 4 tipuri de organism se disting: 1. Cei de la ouă, 2. Cei născuți de la un pântec, 3. Cei generaţi de umiditate cald, cum ar fi viermi, insecte și fluturi; 4. Cei care sunt în mod miraculos născut și apar dintr-o dată, fără concepție sau de creștere embrionare, cu toate membrele lor crește pe deplin de la început. Naștere miraculoasă sau apariție este lotul de zei, ființe infernale, ființe din lume intermediar și nu mai revine, această clasă este declarat a fi mult mai numeroase decât altele.

75 Având în vedere tot ce am spus că nu ar fi o mare surpriză.

76 Psihologic, o negație dă sens numai atunci când ar contracara o tentativă de afirmare. În cazul în care nu există nici o ispită de a face declarații pozitive, negațiile pierde de asemenea sensul lor. Cu alte cuvinte, Dharme [realitatea ultimă], în calitate de strict gol, nu poate fi negat chiar.

spiritul nostru. Este încă vorba de ceea ce faci, o stare de spirit care ne îngrijorează. Arhimede a împărțit odată universul în particule ca de boabe de nisip și au decisă toate ar fi 10x63. Acum vreo 20 ani, s-a descoperit că universul conține perechi 10x79 de particule ultime I. E., protoni si electroni la acel moment. Sutra este corectă pentru a descrie numărul enorm. Lucrurile care sunt compuse din praf atomic nu sunt însă reale și există prin urmare, la fiecare dintre ele care sunt non-colectare. În univers nu mai este faptul că totul este întâmplător format de elemente și, prin urmare, este într-adevăr un sistem.

4. Răul în termeni dualişti.[77]

A) Psihologia modernă ca o vedere religios dualistă și gnosticismul cu influente moderne și post-moderne[78]

Astăzi dualismul este asimilat cu o asociație biologică. Diviziunea celulară poate fi luată ca model și, probabil, exemplul biologic ultim de dualism.[79] Când două celule [provenite din una] separate unele de altele

77 Edward Conze, *Buddhist wisdom books,* p. 65.

78 Din gânditorii moderni, care sunt influență de gnosticism, putem enumera cateva: Jakob Boheme, John Milton, William Blake, Gerard de NARVAL, Rainer Maria Rilke, WB Yeats, Novalis, Victor Hugo, Herman Melville, Leo Lostoi, Franz Kafka, Thomas Omule, Blaise Pascal, GWF Hegel, Soren Kirkegaard și Friederich Nietzsche.

79 Un foarte bun exemplu pentru a explica opoziția dualistă este virusul: "virușii, în loc să fie agenți de distrugere, de boala si moarte, fac acum să arate mai mult ca gene mobile. Trăim într-o matrice a dansului de virus: el mai degrabă ca albinele, trece de la organism la organism, de la plantă la insecte și la mamifere și înapoi din nou înapoi trăgând mare de-a lungul piese de acest genomului, șir de gene de la care; transplantare grefe de ADN asociate în jurul ereditate și prin intermediul la o petrecere mare. Acestea pot fi mecanisme de menținere nou ADN-ului în cea mai mare circulație printre noi. "Thomas Lewis, Viețile celulelor (Bantam, 1974), p. 3. Virusurile sunt misterioase, ele sunt organisme ciudate care produc o varietate de maladii la animale, plante și om, despre care nu știm încă dacă acestea sunt molecule chimice monstruoase sau care trăiesc infra -bacterii. Ponderea acestora moleculară se execută în milioane. A se vedea: Jean-Pierre Demoulin, Permiteți-mi să explic Pierre Theilard de Chardin (Harper and Row,

după diviziune, ele pot trăi ca entități separate, ele pot proveni de a forma o unitate organică mai mare, ele pot separa pentru un timp și să se unească temporar ca în conjugare, sau pot veni în conflict unele cu altele și se poate distruge cealaltă sau consuma. În termeni dualişti, acest tipar biologic a fost luat la fel de important pentru înțelegerea universului.[80] Psihologul modern este clar în ceea ce privește înțelegerea răului care este în cauză și în conformitate cu propriile noastre puncte de cercetare și se pare că principala concluzie a psihologiei și psihanalizei este una dualistă.[81] Acest dualism este expus literar foarte remarcabil în activitatea literară în mai multe cărţii ca a lui Goethe Doctorului Faust[82] și Paradisul pierdut de John Milton, care are o foarte serioasă trăsătură gnostică. În terminologia mondenă este fără de folos pentru a încerca să ne despărțim de diavol pentru că el

New York), p. 39.

80 David Bakan, *The duality of human existence* (Bacon Press: Boston, 1966), pp. 45-47.

81 "În ceea ce privește demonul rău, știm că el este privit ca antiteza lui Dumnezeu și totuși este foarte aproape de el în natura sa. Demonul rău al credinței creștine, diavolul din Evul Mediu a fost în conformitate cu mitologia el însuși un înger căzut și un caracter divin. Ea nu are nevoie de multă perspicacitate de ghicit că Dumnezeu și diavolul au fost inițial identici - au o singură cifră care ulterior a fost împărțită în două cifre, cu atribute opuse,. Potrivit Standard Edition lucrărilor psihologice complete de Sigmund Freud, trans., Și ed., James Stracheney (Londra, 1953). Freud însuși numit un diavoli avocați.

82 Primul care menționează numele Faust a fost Augustin în Confesiunile sale de desemnare numele unui maniheist episcop, "o mare cursă a diavolului", în cuvintele lui Augustin. În legătură cu Faust bursă, în William Rose e Istoria vieții condamnabilă și merită moartea lui doctor Ioan Faust 1592 [ed. W.K. Pfeiler, Notre Dame ind;, Universitatea din Notre Dame Press, 1963], spune el, "prima înregistrare a unui magician real sau aventurier din coama Faust apare într-o scrisoare scrisă în latină de către stareţul Trithemius de Wuryburg ... în 20 august 1507 "(p. 3). În această scrisoare este o referință la un om care a adoptat titlul de Magister Georgius Sabellicus, Faust junior. Există specula ţii între numele similare începând cu Augustin, dar nu putem afirma că pentru sire este aceeași persoană.

este o realitate în noi. Ceea ce trebuie să facem este mai degrabă de a accepta această realitate ca o entitate de sine psihică existentă. În termeni freudieni, Satan are **complexul lui Oedip**. El vrea să fie propriul său tată. El încearcă să convingă îngeri și oameni că el este creat de el însuși, el vrea să fie adorat ca un zeu de sine creat.[83] Același model poate fi găsit în Faust unde ființa lui Faust ajunge la disperare privind cunoaşterea lui. El a studiat toată știința și cunoștințele sale au atins limita la efectul lor.[84] Într-o anumită măsură la fel sa întâmplat în cazul lui John Milton. Unul dintre criticii săi, Gilfillan, și-a exprimat îngrijorarea chiar a efectului "în mintea lui Milton are loc o fixaţie pe prezența lungă a propriei sale creații teribile” [la gândirea diavolului timp de șase sau zece ani la un loc arată ca o posesiune satanică.][85]

În dualism puterea de manipula a minții umane, care include cunoștințele psihologice necesare atât din punct de vedere de a ști și ce "stimuli" va produce ca "răspuns" și secretele intime ale conținutului și lucrări ei, sunt caracteristic imaginii lui Satan. Multe psihologi ale generației actuale au luat această "predicție și control" al comportamentului uman dualist ca obiective și încercarea lor pentru a atinge acest lucru prin determinarea regularităților de comportament. Machiaveli este un foarte

---

83 "Fantezia lui Satan că dorește să fie Dumnezeu într-un mod fantastic de a depăși mortalitatea de existență proprie este de a fi tatăl sinelui Într-o scriere Freud a făcut afirmația dramatică: "toate instinctele, cele de sensibilitate, sfidare și satisfacție independență se găsesc în dorința unică de a fi propriul său tată. [Standard Edition, IX, 173. Conform lui Freud, acesta este păcatul lui Satana. "Diavolul este un egoist și nu pentru" numele lui Dumnezeu! "Doar va face el ceea ce este necesar pentru a fi prorpiul său creator." Aceeași carte, 11, 1651-1653.

84 " i chiar Vai! Teologie, toate prin intermediul și prin cu ardoare dornici! Aici acum stau, prost și sărac și vezi eu sunt la fel de înțelept ca și înainte. Johann W. von Goethe, Faust (New York, 1941), II, 356-359. "Eu nu v-am putut învăța ceea ce s-ar putea, s-ar putea converti și de a îmbunătăți umanitatea; nici n-am de aur sau lucruri în valoare de sau onoruri, splendori ale pământului." [II, 371-375]. John Milton, Paradise Lost, RED, James Roberts, (New York: AS Barnes Company, 1854), p. 150.

85 John Milton, *Paradise lost, edn.,* James Roberts, (New York: A. S. Barnes Company, 1854), p. 150.

bun exemplu în acest sens.[86] Abordarea lui Macheveli a naturii umane și omenirea este asumarea naturii neschimbătoare a ființei umane: că există anumite regularități inexorabile asociate cu această natură. Structura dualismului este elaborată în formă de "antiteză". În Evanghelia lui Marcion, avem doi zei: unul este meșterul [Demiurgos], iar celălalt este zeul ascuns. Ceea ce este foarte periculos în acest punct de vedere dualist este distribuţia a doi zei mutual exclusivi care polarizează dreptate și milă. Această comuniune foarte mult într-un singur Dumnezeu, motivează prin tensiunea ei întreaga dialectică pauliană a teologie. Totul în dualism vine de la faptul că justiția și bunătatea sunt contradictorii și prin nu pot locui în același Dumnezeu, de aici - presupunem - toată eroarea din dualism teologic.[87]

În antichitate universul a fost considerat a fi un exemplu perfect de ordine. Deoarece aspectul sensibil de ordine este frumusețea, motivul ei fiind principiul interior, Universul ca ordine perfectă trebuie să fie atât de frumos și rațional după gradul de existenţă.[88] Universul este în această concepție perfect și nu există nimic care să îl egaleze în perfecțiune; ca un întreg este însuflețit, inteligent [in special ordinea perfectă a mișcărilor celeste]. Acest aspect - în antichitate [Platon, Aristotel și Cicero] - se aplică, de asemenea, la om.[89] Omul prin partajarea în sine a atributelor cosmice ale sufletului și minții are o parte din perfecțiunea universului, având capacitatea de a se perfecționa prin asimilarea ființei sale cu cea a întregului.[90]

"Panteismul stoic și in general teologia fizică de gândire post-aristotelică, substituie pentru relația dintre individ și cosmos întregului viu mai mare. Prin acest lucru de referinţă doctrinei clasice a întregului și a

86 Herbert Butterfield, *The statecraft of Machiavelli* (London: Bell and sons, 1940). Pp. 30ff.

87 Rău final sau absolut este tot timpul așa cum a fost demonstrat un fel de nebunie. Este distrugere doar de dragul distrugerii lui.

88 Hans Jonas, *Gnostic religion* (Beacon: Press, Boston, 1963), pp. 141-142. We have to specify that this is a key reference for the student of dualism.

89 Idem.

părților a fost ținut în vigoare şi chiar prin aceasta nu mai reflecta doctrina clasică a situației practice a omului. Cum a fost cosmosului, care a fost declarat în mare "orașul de zei și bărbați" și care urmează să fie cetățean al universului, un *Cosmopolites*, era acum considerat a fi doar om prin care izolează universul - un om ar putea crea un curs al său independent de univers. El a fost întrebat cum ar fi să adopte cauza universului ca propria sa fiinţă, care este de a identifica sinele cu cauza direct, pe toți intermediarii și să se raporteze sinelui interior, logos-urilor sale la logos-urile întregului."[91]

În acest dualism de perspectivă trebuie să spun că, într-adevăr ordinea și dreptul este un ordin rigid şi ostil, drept tiranic și rău, lipsit de sens și bunătate. Dualismul vede lumea ca o lume golită de conținut divin, astfel devalorizarea metafizică a lumii se extinde la rădăcina conceptului de cosmos idee, care este conceptul de ordine în sine. Pentru dualism [reprezentată în acest caz de către Gnosticism] cosmosul apare ca un concept negativ. Zeul gnostic-dualist nu este doar extramundan și supra-mundan, nu în sensul său ultim contra-lumesc, Dumnezeu și natura devin divorțate, străine între ele.[92] Lumea devine conceptul negativ cu o funcție nihilistă. Întunericul lumii nu denotă fie străin de Dumnezeu, dar, de asemenea, o forță care înstrăinează de Dumnezeu. Prin urmare lumea are propriul spirit - prințul acestei lumi. În această perspectivă asupra

---

90 "Într-adevăr, acest univers fizic mărginită demontat de cosmos numele a fost considerat o entitate divină și adesea numit pur și simplu un zeu, în cele din urmă chiar Dumnezeu. Ca atare, a fost mai mult decât un sistem fizic în sensul în care trebuie să vină să înțeleagă termenul de "psihic" ... deja Platon, nu a crezut în ceea ce privește cosmosul ca cea mai mare fiind în sine a numit-o cea mai mare fiind sensibil, un zeu și într-adevăr foarte o creatură vie cu suflet și rațiune [Timeu 20B , 34A]. Hans Jonas, p. 242.

91 "Pitagoreicii au găsit în vederea astral proporțiile scalei muzicale concordant și în consecință au numit acest sistem a sferelor în exploatare o armonie. Aceasta este montarea împreună cu o mulți într-un tot unitar. Astfel au creat simbolul cel mai feeric de pietate cosmic greacă. Acest lucru este armonie, emitent în neauzit "muzică a sferei este expresia idealizată pentru același fapt de ordin incontestabilă că astrologia subliniază mai puțin optimist aceste lucruri.

92 Hans Jonas, p. 248.

întregului devine pe obiect de ură, dispreț și frică. Omul devine rebel atât împotriva ordonanței acestui univers cât și împotriva lui Dumnezeu. El simte libertatea limitată și nu mai se închină și contemplă creația, dar simte aversiune și revoltă împotriva ei. Întreaga creație devine o simplă iluzie sau umbră. Arhitectura sferică a divinului devine închisă împotriva divinului, care era de locuri în afara acestuia. Muzica sferelor reflectată în ode ale acestui univers devine pentru acele particule de divinitate care au devenit cuprinse în acest sistem al lumii. Strălucirea cerului devine rea, mărimea alarmantă, imuabilitatea sa desigur rigidă, muţenia sa crudă. Perfecțiunea, muzica sferelor devine perfecțiunea de înrobire a omului. Punctul de vedere dualist este un pesimism lumesc fără de speranţă și chiar pesimismul lumesc este asuprit de lumea de fier care ține omul exilat din țara sa de origine. Nimic nu este natural bun sau rău, lucrurile în sine sunt indiferente și numai în opinia omului sunt acțiuni bune sau rele. Teologii dualişti au un Dumnezeu nihilist, o înțelegere acosmică a universului revelat în experiența negativă de alteritate, de non-identificare și de protest față de libertatea umană nedefinită.

Gnosticismul este, în acest punct de vedere o rebeliune împotriva la toate regulile naturale ale acestui univers. Nu este surprinzător faptul că acest punct de vedere dualist gnostic a fost adoptat îndată ca transmigrație a sufletului [referitoare la doctrina indiană], în cazul în care eliberarea de chiar de naştere este, de asemenea, spiritul de conducere. În acest gen de gândire, dualismul creștin are o perspectivă foarte ciudată de înțelegerea a realității. Bogomilii[93] au fost acuzați că închinau lui Satan. Scopul cultului lor a fost de a face candidaților obiectul unei puteri a răului.[94] Există o dualitate trinitară în bogomilism din cauza la persoana a treia [Dumnezeu Tatăl, care este suprem, Fiul său mai mic, care guvernează cerul și Fiul cel mai mare, Sataniel]. În dualism demonii sunt incluşi în ordinea naturală și întregul univers este vânat de demoni. În această perspectivă, demonii sunt cei care aduc boli la o persoană.[95]

Contribuție majoră a Iranului la filozofia religioasă a societății actuale
- în special gnosticism - a fost idea a unui dualism fundamental. Acest lucru a fost exprimat de către Zoroastru [c. 700 înainte de Hristos] profet din

93 Sectă gnostică dualistă din secolul al IX-lea din sud-estul Europei.

94 Aici, din nou, putem recunoaște aceleași tipare Indic / hinduse care am vorbit despre.

vechea Persie; în termeni de luptă continuă între două puteri cosmice: Ormuzd [principiul binelui] și Ahriman [principiul răului și întunericului].[96] Forma occidentală a dualismului[97] vede răul ca o consecință a coborârii emiterii de la Dumnezeu?[98] Noi nu ştim exact.[99] Arhonții gnosticismului trăiesc în zonele planetare după cum urmează: "Mândria, sub arhonul lui Jupiter, care este cel mai odios răul al lui Dumnezeu. Aceasta duce la vicii, cum ar fi insolența, aroganță [orgoliul], trufia, neascultare, lauda, slava deşartă, ambiţia, ostentaţie, încăpățânare, vanitate. Opusul său este blândețe sau umilință.

---

95 Logo-urile cosmice ale stoicilor se înlocuiește cu Heimarmene, soarta cosmic opresiv

96 Bernard Hamilton& Janet Hamilton, *Christian dualistic heresies* (Manchester University Press, 1998), p. 34.

97 Noi credem că credința gnostică în Arhonți este punctul foarte realist. Ei încearcă să spună că Hristos este primul din cele 8 a arhonților. Propria noastră înțelegere a acestor Arhonți este că acestea sunt demoni, o ierarhie demonică: ". Onorează demonii, nu pentru a obține ajutorul lor, dar astfel încât acestea să nu fac rău la tine" [Din Eftimie Zigabenus, panoplie dogmatică împotriva Bogomililor, în ereziilor dualiste creștine. P. 191. Avem toate motivele să credem că Satan este un arhon de foc. El este de monarh de demoni [demoniarh], care încorporează tot răul [kakia] și răutatea [poneira] și plin de parcele ascunse și conspirații secrete pentru a înrobi omenirea. Printre agenții lui cei mai de seamă sunt moartea [thantos] și iadul [Locuința morților], ambele care sunt menționate în unele texte dualiste ca arhonții ostile omenirii. [Biblia descrie moartea călare pe un cal palid, cu iadul în urma aproape în spatele].

98 Valdenzii și catarii.

99 Această teorie este pusă ca aceasta de Basilides care a fost gnostic ca o sinteză a ceea ce poate fi găsit în persană, opinii zoroastrieni și maniheist. Acesta este comună tuturor două principii primordiale, separată și distinctă în opoziție veșnică. Răul a existat dintotdeauna și va continua să existe pentru eternitate, împreună cu și independent de Dumnezeu.

Invidia, sub Arhonul lunii, plumb, gelozie, lipsă de corectitudine, rea-voință, amărăciune, răutate, ură,. Opusul este iubire. Ura sub Arhonul lui Marte duce la violență, pasiune excesivă, for ța, ceartă, discordie, tumult, agitație, furie, confuzie, răzbunare. Opus este răbdarea. Patima, sub Arhonul lui Venus duce la iubirea de trup, concupiscență. Este cazul opus în castitate. Zgârcenia, sub Arhon soarelui, duce la avariție, lăcomie,beţie, iubirea de bani și alte păcate ale lui Mamona, opusul său este cumpătarea.

Falsitatea, sub Arhonul lui Mercur, duce la ipocrizie, minciună, înșelăciune, viclenie, viclene uneltiri, bârfă [a vorbi inactiv sau prosteşte],, fără credință şi este opusă adevărului. "[100]

Acest punct de vedere dualist nu are nici un fel de înțelegere a creării noțiune ex nihilo.[101] Absența lui Dumnezeu în această lume este descrisă ca un abis [Gr. Bythos, lat. Vorago] văzută ca întuneric, foc, răul și moartea.[102]

100 În acest concept, pentru ca Dumnezeu a creat lumea materială sa retras prezența Lui pentru a face loc pentru lumea astfel Satana a fost liber să-și exercite propria voință în opoziție cu divin, ca o consecință a care a luat naștere răului. Întuneric spiritual este condiția pentru toate lucrurile predestinate pentru distrugere. Răul nu este văzută ca o condiție abstract sau pasiv, ci o forță pozitivă și violentă ocazionate de funcționarea activă a lui Satan și demonii lui.

Este cunoscut ca vârtej, jacuzzi [Dine, lat Votex] roata [ebraic gagal], uter [hystera, lat. Matix], marea [gr. Thassala], buric [Omphalos]. Potrivit kabalistului evreiesc, abisul, care este descris ca o coajă sau coajă golită, s-a umplut cu entitățile generative cunoscut sub numele de klifot și a fost poluare lor, avorturi și placenta care de fapt au constituit ingredientele de bază ale materiei. În această perspectivă toată materia și tot cosmic este rău și guvernat de o zeitate rău intenționat și tiranic. Întregului cosmos este parte a întunericului satanic care a apărut din haosul la creație. Întunericul de culoarea haos și este un rău aborigene. Spirite stele, puterile demonice și spiritele elementelor controla toate lucrurile reglementează expirarea termenului și divizia de timp. Exil auto-uitare, somn, intoxicare, anxietatea și ignoranța sufletului uman sunt toate legat de acest demiurg rău.

101
Idem.

102
Benjamin Walker, gnosticismul, istoria și influența ei (Aquiarian Press: Wellingborough, 1983) . P. 47. În Talmud se spune că Dumnezeu a făcut de fapt un număr de lumi, înainte de cea actuală, și în privința apoi le-au distrus pentru că ei au fost nesatisfăcători. Potrivit gnosticilor, Demiurgul folosind ca modele de

Din acest motiv, multe practici gnostice sunt foarte distorsionate. În corp este o entitate numită pneuma separată, dar rău acordă numai cu corpul și nu pneuma.[103] Omul este văzut ca o replică a cosmosului, un microcosmos al lumii mari. În el există rai și iad, bine și rău, toate elementele, numere, funcții și totul.[104] În opinia gnostică, la Deniile bisericii, postul și cântarea au fost considerate a aduce sufletul uman într-un fel de hipnoză. Din acest motiv, ei au practicat sacramentele [mai ales botezul] legat cu formule magice și gesturi criptice și atras mult de simbolismul de numere, litere şi desen. Serviciile religioase s-au bazat pe formule ermetice și invocații magice. Ei au folosit pentru a repeta sunetele creând reverberații cerebrale care duc la stări extatice și urme de hipnoză.[105] Scopul final; de toate formele de ascetism gnostice sunt pentru a atinge o stare mentala de echidistanţă, de indiferență [apathia] și imperturbabilitate [ATARAXIA], o condiție dezinteresată a minții foarte mult cinstită de stoici; precum și de gnostici. Dar forma cea mai drastică de ascetism gnostic este excizia organelor sexuale și de reproducere umană [castrare]. Răspunsul ortodox la problema răului așa cum se vede în context gnostic nu ezită să vină. Existența răului descoperă că omul este o ființă imperfectă și incompletă uman [aceasta a fost asistat ca o formă de experienţă la toate religiile]. Toate filozofiile, toate religiile, științele și o multitudine de civilizații atesta acest fapt. Omul este o ființă care trebuie să fie desăvârșit. Prin urmare, scopul principal al existenței răului este de a completa, pentru a ajuta ființă umană să fie finalizată. Omul - în conformitate cu esență lui - este deschis spre ființă și alte lumi. Natura umană pot experimenta profunzimea iadului și se poate bucura în ceruri începând de la această existență pământească. Omul nu este o monadă închisă

---

distorsiune de reflectate care au căzut pe domeniul lor, au căutat să dubleze originalele divine. El au modelat lumea naturii [physis], ale cărei elemente Mian sunt: timp [Chromos], spațiu [kenos], și imensă [Rheos].Că lumea este făcută și guvernată de un principiu rău și este încurcată în întuneric este una dintre caracteristicile credințele gnosticilor. În acest Plotin [în Enneade lui] spune: "trebuie să-i instruiască [gnostici] - dacă au harul de a accepta instrucțiuni – prin care providența divină a creat această lume și nu demiurgul rău." În această ordine Nietzsche [d. 1900] sună ca un gnostic atunci când a spus: "nu a fost doar un creștin și a murit pe cruce."

103

Adevărata gnostice este un om pneumatic si este liber de sub jugul legii morale a lui Satan. Adevărata gnostice este salvat de natura și spiritul său divin va rămâne nepoluat de orice rău din această lume.

[Leibnitz].Conștientizarea răului în această lume trebuie să pornească de la fapte observabile, precum și de la principiile logice fundamentale. Nimic nu este complet pe deplin în această lume și din acest motiv nimic [in afara de Dumnezeu] nu va fi perfect. Totul este într-o procesiune continuă, o avansare perpetuă în bine. Dar există regresiune în adâncurile iadului. Acest fapt este o afirmație foarte realistă asupra existenței umane.[106]

104

Dar sufletul adevărat gnostic nu aparține acestei lumi și prin iluminarea gnoză, sufletul scapă [Gr. Apolytrosis] din această realitate. În corpul [lumii] este înmormântat sufletul [psihicul]. Zona de contract între psihicul și unele este declarat a fi un punct care există undeva în capul (Gnosticismul, p. 101). În Nassaene vedea asta este sămânța de muștar [sinapi] menționezi în Marcu 4, 31, un punct invizibil în craniu cunoscut numai de trezit spiritual. Această opinie este împărtășită de mulți mistici ortodocși și este comună misticii occidentale cu numele de vortex. Este un model comun de mai multe sisteme religioase, dar este în necunoscut isihaștilor ortodocşi. Este presupunerea noastră că acest punct este un truc, o glumă demonică făcut pentru aceste tipuri de sisteme religioase. În gnosticism a vizualiza corpul uman a fost pus împreună parte dintr-o parte de arhonților. Semnele zodiacului sunt simboluri ale părților corpului, și în același fel alfabetul grecesc este asociat cu anatomia a anatomiei umane. Relieful din Gradina Edenului este legat de vene, artere si canalele de aer ale corpului uman. Secta gnostică a adamiilor a trăit în mod primitiv [a fel de mișcare hippie] și practica nuditatea în imitație a stării lui Adam și Eva înainte de cădere. Focul - care în vedere gnostice - subliniază și originea toate lucrurile se transformă sânge în spermă de sex masculin și în lapte la femei. Femeia este în mod inerent impură, o cursă de natură, un instrument al diavolului, folosit de Satana să posede sufletul oamenilor. În opinia Gnostică este cel mai bun mod de a sta departe de ei. Sever, un discipol de Marcion a spus că, atunci când Satan a fost aruncat din cer când s-a cuplat cu o femeie. Cel mai important dintre toate sunetele este în gnosticism fonemul, care este cea mai mică unitate de sunet articulabil, un monosilabic,. În toate tipurile de combinații, acest sunet are efecte de un produs de genul: zeeza, zezo, zoza, ozzi, omazu, nomaza, amenaz, araraz.

105

Zeul egiptean Ra însuși i s-a mutilat. Alţi zei cu aceeași situație sunt: Osiris, Seth, zeul fenician Eşmun, în mitologia greacă Uranus și Cronos. În opinia gnostică, pofta [o dorință sexuală excesivă; epythimia] a fost cea mai formidabilă din născociri ale lui Satan, sexul fiind o armă minunată pentru a obține aderenții la domnia sa a întunericului. Nu a fost un element puternic de „sexofobia” și

B) Tao și moalele:[107] înțelegerea dualistă a realității și Ying şi Yang

Sfântul Dionisie Areopagitul compară modul negativ cu activitatea unui sculptor fiindcă aceasta nu este spre deosebire de arta celor care își doresc o viață ca imagine de piatră, scoate din jurul ei tot ceea ce împiedică viziunea clară a formei latente, dezvăluind frumusețea ascunsă prin luarea de moduri. În acest fel apofatic [lat. Via negativa] este cât se poate de mult calea taoistă. La un moment dat religia taoistă consideră ignoranţa de

____

misoginism în această atitudine. Actul sexual a fost considerat a fi bestial. Răspunsul gnostic la acest lucru demonic numit sexualitatea umană a fost dată de Saturninus [d. 150] care a pledat pentru encratism, invigorism, o disciplină de reținere sexuală în scopul consolidării competențelor cuiva spirituale și atingerea stări extatice și adevărat gnoza acestei vieți. Procrearea a fost considerat a fi rău prelungirea captivitatea lumină [sufletul omenesc] în această lume. Potrivit unor opinii acest tip de atitudine este reflectată în Biserica Romano-catolică din celibatul impus de clerici. În vedere această atitudine poate fi urmărită la Augustin, care a fost parte din una din aceste secte gnostici [maniheeni] și cine e de vedere cu privire la sexualitatea umană are o importanță considerabilă în Biserica Romană. În acest tren de gândire răspunsul gnostic la problema sexuală este unul foarte ingenios: ANDROGINIE [un cuvânt compus care vine din limba greacă Andros = om și Gyne = femeie. Ambele sexe sunt prezente în aceeași persoană [acest lucru este văzut ca un simbol de integritate și unitate]. Această înțelegere sexuală se datorează faptului că numele plural pentru Dumnezeu [Elohim] implică bărbat-femeie dualitate. De fapt, modelul gnostic dualist de înţelegerea realităţii se aplică sexualitatea umana. Gnosticii vedeau ființa divină ca principiu mamă-tată. În ecranul eshatologic gnostic, la plinirea timpului omenirea va deveni din nou androgin. Un model gnostic sinonim se găsește în Nicolaus Cusanus în înțelegerea sa de oppositorum coincidenatia sau uniune a contrariilor, în care contrariile și conflictele [de orice natură] sunt rezolvate. În această etapă - în conformitate cu gnosticul Silvanus - stare bisexuală este cel mai bun pentru omenire. Pentru investigații cu privire la problema de față ne-am consultat Kurt Rudoph, gnosticii (Harper & Row Publishers: San Francisco, 1977).

106

Părintele Iustin Popovici ne dă o bună vedere cu privire la aceasta: "care este o ființă umană perfectă și completă? Poate Platon? Dar el, tocmai datorită cunoștințelor sale profunde de propriile imperfecțiuni și neajunsuri a fost transformat într-o săgeată de sete în lumea de mai sus, lumile de idei eterne și idealuri. Acest lucru înseamnă că el nu este omul perfectă și complet. Poate că Buda este perfect? Dar Buda fiind persecutat de sentimente monstruoase și nemiloase despre imperfecțiunile omului a transferat toate dorințele pentru perfecțiune a ființei

cunoștințe în legătură cu sfera transcendentă. Dualitatea trebuie să fie abandonată cu separarea, în scopul de a atinge adevărata cunoaștere. Hunago Po, misticul chinez a şcolii Ch'an, ne spune că de la discriminarea între acest lucru al cunoașterii și o serie de demoni sunt cei care fac cunoașterea posibilă mai departe mai departe. Pentru taoismul chinez sufletul, Ying feminin, înțelepciunea este mijlocul prin care yang [intelect] atinge înțelegere și prin înțelegere, împreună părtași Ying Yang natura dualistă.[108] Există, de asemenea Shan, care este

---

umane în lumea de dincolo - la o lume de apatie și insensibilitate - care este de Nirvana. Prin urmare, nu este nici el perfect si o ființă umană completă. Poate Moise? Cu toate acestea, chiar și Moise persecutat de calamitățile oribile ale poporului său și a propriei sale răutatea personal a continuat să caute ajutor din cer, într-adevăr, amărăciunea umanității lui este îndulcit cu viziuni profetice despre viitorul care vine de la Mesia și Mântuitorul. Acest lucru înseamnă că el, de asemenea, nu este o ființă umană perfectă și completă. Poate Kant? Dar Kant, de asemenea, torturat cu imperfecțiunea și incompletitudinea al ființei umane, transferat tot ce este uman de îngust limitat de luare a deciziilor raționalistă și a pus-o în abisul de meta-raționalist. "Das Ding an sich" a rămas la mila de neprevăzut, de necunoscut și îngrozitoare. Prin urmare, nu este el o ființă umană perfectă și completă. Poate Shakespeare? Cu toate acestea, în setea lui insațiabilă pentru viaţă perfectă și completă a trăit o viață mai imperfectă și completă a tragediei de nesuportat. El a ghidat om de la lume de mai sus, dar l-au lăsat de-a lungul drumului uimit și uimit. Prin urmare, nu este el un om perfect și complet. Poate Goethe? Condițiile de viață drama ființei umane în toate respirația și adâncimea în care Mefisto joacă rolul principal, Goethe prin strigătul său de pre-moarte "Licht mehr light, lumină mai multă lumină" în mod clar a arătat cât de nefericit a fost plecarea lui din această lume la lumea de dincolo. Prin urmare, nici el nu a fost omul perfect și complet. Poate Nietzsche? Dar prin sentimentul vulcanic de imperfecțiune tragic și incomplet insuportabilă a ființei umane în toate dimensiunile și realitățile acestei lumi, precum și prin dorul lui neînfrânat pentru omul superior și mai perfect, Nietzsche deveni nebun. Prin urmare, nici Nietzsche este un om perfect și complet ... până acum în mijlocul stă Iisus care a avut plinătatea mister., Iustin Popovici, *Credința ortodoxă și viața în Hristos* (Institutul de Studii grecești bizantine și moderne, Massachusetts, 1994), pp. 51-53.

107

Motivul pentru care calitatea acestei religii ca fiind un panteism moale este foarte simplu. În structura sa interioară, taoismul este panteistă dar intermediul lui de exprimare este dualist. Acest lucru poate fi afirmat de la etimologia cuvântului [de obicei tradus ca dragoste] tz'u. Această iubire nu se bazează pe concepții

Hunul, natura spirituală care urcă la cer la dizolvarea corpului și Kwei[109] care revine la elementul pământ. În ceea ce privește pe demoni, Kwei reprezintă aspectul întunecat al totalităţii, al iraționalului. Care este motivul pentru care sunt temute? Deoarece irațional este imprevizibil. În religiile orientale, în cazul în care există un rău absolut, diavolul, această forță este imediat transformat într-o putere în totalitate ostilă şi în conflict cu Dumnezeu și omul. Acesta nu este atât în Taoism unde liniștea este schimbarea de la rău în bine. Viața este bună în timp ce moartea este răul.[110] În taoism, noțiunea de Ființă Supremă este înlocuită de noțiunea de Statul al Fiinţei Supreme. O formă de perfecțiune impersonală care este ființa, inclusiv la om sunt separate doar de iluzie. Demonii sunt un ordin separat de fiinţă cât mai strâns legat ca om de legea inexorabilă a tranzitoriului. Un taoist adevărat este indiferent față de divinitatea în sine. Cei mai multe zei, văzuţi ca fantome sunt de puțin interes pentru oameni.[111]

---

raționale sau a ajuns la prin "discriminare" și "diferențiere". Dar acest termen merge dincolo de bine și de rău; aceasta este un fel de iubire care transformă omul prin inter-fuziune în altruist [aici putem recunoaște același model panteist, care în taoism extrem depersonalizează individualității umane].

108
J. C. Cooper, *Ying and yang* (The Aquarian press, Northamptonshire, 1981), p. 20.

109
În cazul în care realitatea lucrurilor se vorbește ca "demoni".

110
"Taoismul este filosofia artei de a trăi și a relației; se ocupă cu tot natura și locul omului în ea. Acesta este filozofia de ritm de viață și simplitate a minții și spiritului, împreună cu lipsa de activitate calculată și exprimată în doctrina de wu-wei și prezența spontaneitate, echilibru și armonie. Nu este o lume a renunța filozofie, ci retragerea de la tot ceea ce este artificial, sofisticat și lipsit de valoare .... Este un
firesc desfășurare, printr-o claritate de perfecțiune și de conștientizare care se uită, dar nu pre-judecat sau răsfățați-vă în critica și analiza, care este separarea cauza dintre care percepe și lucrul perceput. Ying si Yang p. 8.

111
De la idei inerente în Cartea de noroc, se pare posibil ca secole înainte de
nașterea lui Lao Tzu, Tao a fost conceput ca funcționare prin interacțiunea ying și yang, unul negativ, pasiv, de sex feminin; pe de altă pozitiv, activ, masculul. Vorbind despre acest lucru, el a spus: "Tao a dat naștere la unul, unu la doi și două

În taoism, non ființa este sursa de a fi. Activitatea ne-devenirii este starea standard a acestei religii. Chuan Tzu spune că deconstrucția este construcție și de construcția este deconstrucție. În cele din urmă nu există nici o deconstrucție sau construcţie. În Shu Ching găsim: "cerul nu poate fi de încredere."[112] Modul nostru este doar de a căuta prelungirea virtuții este tranchilizantă a regelui. "Rezultatul religios propusă de taoismul este ca o utopie. Acest lucru este în relație cu conceptul de bază al religiei chineze în forma sa ideală. Acea dinamică dintre ying si yang, unitatea contrariilor într-o armonie pământească perfectă este un vis utopic.[113] Echilibrul şi armonia trebuie să fie mai întâi în cea mai mică unitate, individul, altfel persoanele fizice dezechilibrate pot și să domine în mare măsură guvernele lumii. Societățile totalitare, indiferent dacă sunt fasciști sau comunişti, sunt

---

până la trei, Trei la toate multitudinea de obiecte care dau yang și afli în îmbrățișa yang amestecate armonios."

112Raiul corespunde la baza triunghiului unghi drept, pământul la înălțimea, omul a ipotenuzei și lucruri la un diametru de un cerc înscris în triunghiul, după cum reiese din diagrama lui. Prin mutarea expresiile în sus și în jos și de la o parte în alta, prin avansarea și retras, alternativ și conectarea, prin schimbarea, împărțirea și înmulțirea, prin utilizarea diferite cântă fie pozitiv și negativ, fie păstrarea unii și alții eliminarea și schimbarea poziției numărare tije, prin atacarea din față sau din lateral, așa cum se arată în cele patru exemple - prin care nu folosesc [un lucru] dar este utilizat - de a nu folosi o serie necesar se obține acest număr. Matematicienii, înainte de timp ar putea atinge principiile misterioase cuprinse în prezent găsite în carte. Chang Chung Yuan, Creativitate și taoismul: un studiu de filozofia chineză, artă și poezie (Harper Colofon Carti: New York, 1970), p. 7. Este evident că existența cerului este luată ca o ecuație matematică. Dar cerul nu este o entitate în sine, aceasta este o parte, amestecate cu orice altceva, în acest mod, cer devine un eșec.

113

"În conformitate cu Bernard Skinner - în lucrarea sa Ealdern două - o utopie adevărat prezintă o comunitate care trăiește în armonie prin condiționarea profundă și sistematică a membrilor săi, nu de aversiune, ci de armare pozitive față de sentimentul și fericirea. Membrii noștri sunt practic întotdeauna ceea ce doresc or fac ceea ce susține el, ceea ce ei aleg să facă. Ei se comportă într-un mod hotărât, dar ele sunt gratuite. În concepția lui Orwell lumea este mereu într-o stat de război produs de contradicțiile sale, soluția este similar cu Ying și relația yang, care se aplica în rezultatele sociale și economice din o utopie. Ian Tod și Michael Whelweer, Utopia (Orbis Publishing, Londra). P. 150.

toate inaugurate și conduse de maniaci de putere pregătit să întrețină ca regulă viclenia, înșelăciune și crima. "Istoria omenirii este astfel istoria statului patologic peste normal."[114] Aceasta este unul dintre principalele motive puternic taoiste care a dus că mai mulți au ales să părăsească societatea urbană. Acest ordin social și religios utopic este cel mai bine reflectată în una dintre principalele ramuri ale taoismului, confucianismului,[115] care consideră că viața unui individ perfect, are loc în perfectă armonie și echilibru total, el nici nu vrea "statutul" de boală de socială care este produsul unui dezechilibru total de valori, nici nu vrea mai mult decât aceasta. Confucianismul vorbește despre o anumită reciprocitate între uman și fiinţă și natură.[116] Toate utopiile sunt angelice în dorința lor.[117] Ele subliniază onestitate, consecvență, retragere materială și democrație, în timp ce rezervarea în manipulare dezinteresată pentru afacerile sale externe.[118] Același lucru este cu confucianismul, care reprezintă partea

---

114

Ying & Yang p. 29. Organizațiile gigante și națiunile - cum ar fi China - deși adesea se pretind a fi universale și democratic, nu pote menține atingerea individuală și pot fi dominate și manipulată de grupări sau o dictatură. În acest sens, religia taoistă are proiecția unui stat utopic ca mijloc de obținere a echilibrului.

115

Utopia este cel mai bine reflectată în terminologia de manipulare rău încercată în ceață de cazuri pentru a înlocui - într-un fel sau altul cerul cu pământul. Utopiile sunt nerealiste și lipsite de raționament bun.

116

Aceasta se bazează pe Li, care la fel ca Tao este aproape imposibil de tradus. Aceasta implică o ordine idee și disciplină de sine rigidă în ceea ce privește conduita socială fără cusur și bune maniere.

117

Acest lucru se reflectă cel mai bine în intimitatea liniștită a taoismului , menit să reflecte cerul pe pământ.

118

Toate acestea au rezultate similare in secolul al XVI-lea și nu numai în activitatea de designer de cum ar fi Pietro Cantaneo și Scamozzi, dar și în literar a lucrat, cum ar fi Francerso Patriyi, cetatea fericit, care este o reformare a Republica lui Platon. Și Ludovico lui Zucolo Evandria.

practică sobru, socială de viață din China și caracterul ei. Această doctrină merge atât de departe încât să spună că domeniul referit ca "cer" este un concept religios fictiv.[119]

Demonii - calificați și definiţi – vor să încerce să adune un fel de energie greu impură pentru a se personaliza. Acesta în general merge fără să fie văzută de oameni. Potrivit Hi Hua Ching[120] - există unele comunități vechi greu populate cu fantome în care locul suferă de poluare de fantomă. Acesta este motivul pentru care adevărat ascetul Tao pleacă în munți, unde locul este lipsit de poluare de fantome şi alte fiinţe demonice. Pentru ei credința este doar o emoție şi emoţiile - în Taoism - sunt primordial o manifestare de energie brută, fizică. În taoism, prezentul demonic este foarte subtil și în acest fel este capabil de a crea un sistem întreg de învățături în care personajul demoniac este absent la prima vedere. Dar, conform înțelegerii noastre în interiorul taoismul întregul sistem de învățământ doctrinar este o iluzie mare, în care să fi ancorat fidel este greu mai ales de a discerne adevărul. Răspunsul final al Taoismulului este o anumită zeitate naturală, care este prezentă într-o manieră dualistă - ying și distincția yang.[121] Dar această abordare naturala a divinității rămâne un aspect slab al taoismului. Se pare că Ființa Supremă este stocată într-o ordine naturală în ciuda tuturor eforturilor de a scăpa. În această perspectivă, nu putem face alte afirmaţii decât de Statul de Fiinţă Supremă este influențat de rău și lipsit de dinamism fără progresivitate reală și valoare eshatologică.

C) Bărbatul post-modern, ca o împlinire a Magului renașterii[122]

Cuvântul Renaștere este expresia modului în care mișcarea a fost înțeleasă de către savanții și gânditorii care au creat-o. Renaşterea a fost o încercare de a reveni la civilizația antichității clasice. A fost o mișcare în spre recuperarea trecutului, spre dobândirea cunoaşterii care a fost pierdută.[123] Unele opinii spun că marele succes al Renaşterii a venit destul de târziu în ceea ce noi numim istoria renaşterii, că renaşterea a fost o încercare de a

---

119 Hi Hua Ching, *The Taoist view of the universe and immortal realm* (Los Angeles, 1979), p. 10.

120 Idem. P. 13.

creștina înțelepciunea păgână antică. Filosofia neoplatonică a renaşterii a contrastat cu filozofia lui Aristotel care a fost dominant în Evul Mediu.

"O filozofie care a fost un fel de cult religios de natură, ceea ce implică practici magice a fost răspândit în miezul neoplatonismului. A avut un rezultat revoluționar pentru filosofia hermetică oferind o poziţie a omului în univers care a prevalat în Evul Mediu. Se plasează pe o poziție dominantă a omului putând să funcționeze. Omul hermetic ideal este un mag, un lider religios în contact cu puteri angelice și capabil de această poziție miraculoasă de a efectua operațiuni mari. Magia, care a fost interzise în

---

121

Poziția ortodoxă cu privire la problema de față este diferită. Zeitatea naturală a taoismului se manifestă doar în plan natural și în cele din urmă este distrusă într-o anumită ființă panteistă, care posedă o anumită stare de conștiință. Întrebarea finală pe care suntem capabili să o punem este dacă această divinizare naturală prin intermediul unui echilibru și echilibru absolut cu natura poate fi răspunsul în sine? Îndumnezeirea nu poate fi concepută în afara limitelor unei persoane. Personalitatea umană - care pare a fi de interes mai mic pentru aceste sisteme - este una care are în centrul său o inimă ca o sursă de divinizare și nu acest tip de sistem cerebral teologic mistic rigid. "Părinții, așa cum putem vedea în scrierile lor - nu ezită să-și însușească minunea grecilor la om ca un" microcosmos ", care este forma de a spune că omul recapitulează în sine întregul univers. Un dar chiar acest lucru mare este încă prea mic pentru Părinți. Ei se grăbesc să-l completeze prin adăugarea că adevărata măreție a omului nu se găsește în faptul că el cea mai mare existenta biologică, omul "rațional" sau animal "politic", dar, în ființa sa ca "divinizat animal", în faptul că el constituie o existență creată ", care a primit comanda de a deveni dumnezeu." Măreția lui nu se bazează pur și simplu în el fiind un "microcosmos". Dar sa fiind chemat pentru a deveni o "biserică mistică", o lume vestă nouă în cadrul "Panayiotis Nellas, *Îndumnezeirea în Hristos* (Statul New York, 1997). Nu poate fi că doar în ordinea naturală a lucrurilor create, natura umană poate atinge această divinizare naturalistă - care oricum este limitată de restricțiile de câştigat. Una divinizare adevărat poate fi concepută numai în relație cu ceva care este îndumnezeit și deja realizat. Ordinea naturală a acestui univers creat - dincolo de restricții și cazări - este corupt și nu poate fi prin orice mijloace un fel de divinizare ca o sursă principală și progresie eternă.

122

Frances A. Yates, *The Rosicrucian enlightenment* (London, 1972).

123

Renaşterea a fost o încercare de a reveni la surse de cunoștințe considerate a fi chiar mai vechi decât civilizația Greciei și Romei. A fost o încercare - printre altele

Evul Mediu şi a fost încurajată în atmosfera Renașterii neoplatonismului cu nucleul său ermetic. Dar tradiția hermetică nu a fost vrăjitorie vulgară. Tradiția ermetică a fost o tradiție intelectuală și filosofică care a încurajat întoarcerea spre cuvânt și investigarea secretelor sale. "[124]

În perioada renașterii ideea de om ca un magician se naște complet. Nu numai crezuri mitologice și religioase grecești au fost folosite în Renaștere, dar și magie egipteană.[125] Matematica și mecanica au fost folosite cu intenții magice încă sunt o etapă spre de dezvoltarea a acestor științe. Ei au gândit că acest magician al renaşterii prin invocarea îngerilor cu tehnici de "Cabala practice" s-ar putea afla secretele naturii, în cele din urmă. Perspectiva ca un interes tot implicat în astrologie și în teorii ale

---

- pentru a reveni la tradiția hermetică, tradiția ca trestie de zahăr urmărite înapoi la Hermes Trismegistus. Scrierile sale [în 1614 Isaac Casaubon a dovedit că ele au fost scrise de altcineva] au anumite caracter în comun: ele sunt preocupate de ceea ce se numește vag științele oculte, cum ar fi astrologie și alchimie cu virtuțile sale secrete de plante si pietre folosite în magie simpatic, cu efectuarea de talismane și așa mai departe.

124

Cel care a fost foarte eficace în acest proces a fost Marsilio Ficino. Ficino a fost catolic devotat și nu a avut nici o idee de a răsturna religia cu ideile sale. Un alt propagator al acestei reînnoire a fost Giordano Bruno: "Bruno a fost dovedit a fi profund impregnat cu influențe ermetice și acceptarea sa a deplasării pământul în jurul sorelui a fost așa pentru că aceasta potrivit filosofiei sale era un profund de animism magic. Copernic citase pe Herms Trismegistus atunci când introduce o diagramă funestă ce arată soarele la centru. Filosofia Francisc Bacon a fost puternic influențată de tradiția ermetică; ea stă ca un punct de cotitură în care Magul Renașterii dă drumul la ideea de om de știință. Kepler este un exemplu de o figură notabilă în avans științific care are încă mult în vederea lumea magică. Și documentele nepublicate ale lui Isaac Newton au arătat implicarea lui profundă cu alchimia.

125

Yates, p. 14. Din acest punct de vedere omul ca operațiunea minune magică și prin cunoștințele sale magice a deschis calea pentru om ca un magician mare, capabil să opereze prin intermediul cunoașterii științifice renascentiste. Magul este strămoșul imediat al savantului religios din secolul al XVII-lea. Un rol foarte important la avut Cabala. Cabala este o tradiție de misticism evreiesc, cu scopul ca învățăturile hermetice să ducă la atingerea de sfere înalte de înțelegere și iluminare folosind limbajul ebraic și spune pentru intenționat de contemplare și uneori, de magie religioasă sau "cabala practică."

armonie cosmică, precum și un interes crescând în astrologie cu adevărat de cercetare a fost legat în cele din urmă. Renașterea forțează mintea oamenilor în direcția din care revoluția științifică avea să vină.

Renaşterea are de a face cu imaginația umană și explorarea în fiecare parte a minții. Consecințele sale pot fi văzute azi foarte bine. Calea istorică a umanismului Renașterii este tragică și nesigură. În acest sens am înțeles puterea teribilă a morții și distrugerii. Umanismul se răspândește încă prin moarte și pustiire. Centrul de Renaşterii plasa natura umană ca și "centrul universului".[126] Dar această natură este în sine vulnerabilă. Umanismul este o urmare a lipsei de atenție a ordonanțelor lui Dumnezeu. De fapt, Renaşterea împrăştie și desfigurează vocația de naturii umane de divinizare în încercarea de a crea mai degrabă un "artificial" de îndumnezeire. În acest fel de înțelegere foarte subtil – omul este rival al Creatorului, prin încercarea de a crea o realitate închisă pentru el. Omul Renaşterii nu este o fantomă dar în el este o anumită forță de creație, o determinare umanistă care tinde sa se manifeste violent, chiar atunci când este necesar. Omul Renaşterii este foarte activ. Într-un fel foarte subtil, necesara legea divină pentru creşterea spirituală a omului este diminuată și descompusă. Ca un răspuns la abordarea umanistă a Renaşterii, omul trebuie să spunem că această lume este căzută. În această lume, răul este un pericol ontologic. "Întreaga lume este înconjurată de un amurg de nimic. Nu mai este lumea care a fost concepută și creat de Dumnezeu. Există inovații morbide, noi existențele dar adevărate. Răul adaugă ceva la ceea ce este creat de Dumnezeu, are o forță "miraculoasă" de la creație şi imitație - într-adevăr rău este productivă în distrugerile sale. În lumea căzută există un excedent de neînțeles, un surplus care a intrat în existență împotriva voinței lui Dumnezeu. Într-un anumit sens lumea este furată de la Dumnezeu și Creatorul. "[127]

După Renaştere există o schimbare de paradigmă care prezintă elementele fundamentale ale unei înțelegeri științifice nu ca un set neschimbător static de drept natural, ci ca o întrebare deschisă cu privire la modul în care se va dezvolta ştiinţa. Oferta occidentului post-modern de cultură pentru a ne unii într-un program virtual, are multe din

---

126

Roger Jones, htttp://www.roga.demon.co.uk/sci.htm.

127

Georges Florovksy, *Creation and redemption* (Northland Publishing company: Massachusetts, 1976), p. 82.

calitățile de science fiction, reclame ale televiziunii de conceput pentru a evoca piscine cu trupuri perfecte și vieți perfecte sau epifanii false religioase cu coruri cereşti care sugerează unele produse ne pot ridica într-un plan mai spiritual de existență. Cultura modernă este o cultură de artificiu care este specializată în crearea de apariția de valori în locul substanței lor; ne promite să dea un traseu de depăşire a limitele vieții. Dar, în realitate, această cultură oferă pentru noi o transcendență falsă, utopii prezentate în advertising, speranța de o lume mai interesantă şi mai bună, învelită în plastic.[128] Ce este în neregulă cu privire la cultura post-modernă este că nu numai falsa impresie de oameni și situaţii dar, de asemenea încearcă să ne dea o imagine falsă a vieții, încurajând adoptarea unui set de standarde bazate pe valori de divertisment care se manifestă în formă de televiziune; sensuri ultime post-moderne în cultura de azi încearcă să atragă o lume virtuală în care povești și imagini spectaculoase țn locul experiențele spontane și autentice. Toate acestea într-o încercare de a crea iluzia de transcende limitele vieții de zi cu zi.

Formele de libertate oferite de cultură post-modernă sunt fie iluzii care oferă falsul sau idei incomplete despre ceea ce este în valoare de luptă în viața omului. Se încurajează pentru a îndepărta o conștientizare a dificilelor adevăruri despre sine și societate. Această cultură tinde să fie morală ficțiune oferind oamenilor cele mai profunde spere emancipare și fericire. Tehnologia permite remodelarea lumii în conformitate cu dorinţele umane, la fel ca și stimularea permite investiţia de imitație a lumi care fac acelaşi lucru. Se pare că această cultură oferă este de a manipula lumea naturii și lumea de iluzie.

"Răul este ambiguu, ezitare, variabilă. Nu a câștigat un caracter stabil. Sediul răului în mai este în adâncul inimii și nu numai planul empiria. Natura în sine este afectată, natura însăși nu mai este pură. Și este destul de dinamică, o perversiune dinamică sau funcțională care nu este încă consolidată într-o transformare metafizică. Existența răului este existență parazitului; viețile rele din cauza bunului, ex ratione Boni. Elementele sunt oare la fel și în lumea originală și în lume căzută. Dar principiul de organizare este schimbat. Și, deși dinamică, perversiunea este neconvertibilă. " În acest prezent, o analiză completă a implicațiilor răului din Renaştere nu s-a făcut încă. Investigații suplimentare privind problema de față sunt necesare. Ar fi interesant să vedem - din punct de vedere

128

Daniel Boorstin, *A guide to Pseudo- events in America,* Beninger, J. R. *The controlled revolution. Technological and economic origins of the information society* (Harvard, 1986).

religios - cum pot fi legate de toate progresele științifice ce a au avut loc în perioada Renașterii. De fapt, noile tehnologii de informare au fost citate ca motive pentru un "Reniassance antreprenoriale" în calitate de autoritate executivă se bazează pe foi de calcul electronice și alte aplicaţii de computer de integrare la o gamă largă de gestionare a informațiilor legate. Astăzi, o manifestare foarte interesantă - care nu are o înțelegere deplină a consecinţelor și implicațiilor pentru viitorul său - constă într-o ordine progresivă și optimistă, în cazul în care există cel mai mare diferența dintre realitate și imaginație. În altă lume, tot ce se întâmplă în imaginația are o reflecție pe scară largă în realitate. Acest lucru este similar cu o utopie romantică. Se presupune a construii o lume imaginară din tehnologie folosită astăzi. Noi nu considerăm că o ficțiune de acest tip este prea ambiguă și prea scumpă. Această logică urmează un model: deoarece cel care poate fi cunoscut în univers empiric este cunoscut, este nimic nou de descoperit. Ca oameni, am ajuns la o saturație de realitate. Din acest motiv, răspunsul general la această dilemă este că în găsirea unei noi ştiinţe: science fiction[științifico-fantasticul]! În această știință nu există o diferențiere reală între ceea ce este real și ceea ce este imaginar. Este ceea ce se numesc de oamenii de ştiinţă de azi: stimularea stimulării. Dar încă în conformitate cu savanţii (Baudrillard), fuziunea dintre realitate și imaginație se retrage atât de departe încât să putem să spunem că realitatea a devenit adevărata noastră utopie.

"Analizele Dostoievski (și multe altele) nu sunt vise morbide ale unui pesimist care se uită la viață printr-o sticlă neagră. Este o revelație adevărată a realităţii triste a situației noastre existențiale ... Există delir, o febră spirituală, un libido la baza acestei lumi, la baza propriei noastre existențe. Nu se poate cere la o persoană nebună sau un maniac motive. El nu are motive pentru nebunia lui, el a pierdut motivele, el este nebun. Origen a fost foarte aproape de soluția corectă atunci când a atribuit originea răului în lumea spiritelor, fie pentru a plictiseală şi lene [desiditia et laboris taedium în servano bodo], sau la saţietate de contemplarea divină și dragoste [On principii, II , 9/2 și 8-3]. În orice caz, în ceea ce ne privește noi acum, vom găsi inima noastră și inteligența noastră de multe ori din aceleași accese de delir, aceleași absurdități. "[129]

Umanismul modern continuă același umanism renascentist profesat de renaştere. Există doar o diferența treptată între aceste două tipuri. Ambele dintre ei încearcă să ofere o anumită amplificare a ființei umane, dar, de fapt această amplificare este doar o ruptură în sine, o denaturare a

129
Florovsky, p. 90.

"evoluției" a persoanei umane. Umanismul a ignorat faptul că moartea este o frustrare completă a speranțelor umane și de perspective umane. Moartea nu este o ieşire, este o catastrofă. Pentru cei care se confruntă cu moartea, umanismul devine efemer. Pentru moarte umanismul este fără speranță și ca un final, umanismul este fără speranţă şi nu este în măsură să dea un răspuns la problema morții. Există încercări de a spune că persoana care este moartă poate trăi prin lucrările sale sau prin intermediul pomenirii dar răul acestea este - o într-o anumită măsură - un surogat. Singurul răspuns rezonabil ar putea fi dat de un punct de vedere umanist; o persoană moartă nu va trăi din nou. În acest sens umanismul renascentist este doar un încăpățânat, rebel și atitudine tare la cerbice în fața morții.[130]

Umanismul post-modern face o confuzie între înțelegerea dogmei cu dogmatismul. Umanismul este în dezaprobare cu amândouă. În umanism modern există o ambiție de conducere a lumii, modelarea lumii sau unele țări ca fiind similar cu un nou imperiu roman, un fel de regat fără rege, o federație republicană. Acest tip de atitudine de viață are nevoie de o religie personală, un mod personal de a face întâlnirea cu realitatea.[131]

130
Idem, Florovsky p. 91.

131
La 14 ianuarie 1967, 10000 de tineri îmbrăcați kitsch pseudo-hindus, cu flori au venit în Golden Park în orașul San Francisco și au anunțat ca fiind începutul unei noi ere [putem recunoaște aici aceeași încercare de renovare ca Renaştere], un nou tip de umanism! Dar în curând această mișcare numită hippie - a dispărut din cauza drogurilor, sex gratuit si elemente subversive, cum ar fi criminali celebri [Charles Manson]. Acesta a fost începutul unei culturi contra având ca simbol vechi ocult simbolul păcii [a face dragoste nu război], muzica flower power şi droguri psihedelice amestecat cu variante de yoga occidentale, care sunt astăzi sunt "corect politic", devenind un fel cultură acceptată oficial. În 1962 a fost înființată în California [Big Sur] Esalen Institute. Acest institut susține noi experimente de terapie de orientare spirituală și valoarea Asiei alternative. Practicile de meditație Institutul: medicina holistică. Aici s-au format "noi personalități spirituale, cum ar fi Fritz Perls [cel care a fondat gestalltheraphy]. Ida Rudolf [Rofling de terapie], Roberto Assagioli [psihosinteza]. Rollo May, Carl Rogers, Alexander Lowen, Chrstina și Stanislav Grof. Practica a acestui institut are ca formular: psihologia transpersonală, psihologia budistă, şamanism, yoga, tantrism, intuiţia practică, metoda Feldenkrais, și Miracle clasa. Acest institut ca multe alte organizații de tipul unui nou umanism asociază învățătura lor cu Rudolf Steiner, Carl Gustav Jung și Theilard de Chardin, Mircea Eliade și alții.

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură
Paul Tilllich, *Systematic theology* (Chicago: University of Chicago Press, 1951).
Pavel Florensky, *The pillar and the ground of the truth* (Princeton, 1997) William A. Lessa&Evon Z. Vogt, *Reader in comparative religion. An antrophological approach* (New York, 1972). Schimdt Roger, *Exploring religion,* (Belmont, 1980)
Weil Simone, *Waiting for God,* trans. By Emma Craufurd, (New York, Harper and Row, 1973)
Mircea Eliade, *The quest: meaning and history in religion* (Chicago, 1969)
Michael Harrigton, *Politics of God's funeral* (New York, 1983)
Umberto Eco, *Foucault's Pendulum* (New York, 1990)
Walter Wink, *Unmasking the powers: the invisible forces that determine human existence* (Philadelphia: Fortress Press, 1986)
Archimanbdrite Sophorny, *Saint Silouan* (Saint Vladimir's Press, New York, 1999).
Mircea Eliade, *A history of religious ideas,* vol. 1 (Chicago, 1978)
W. Schimdt, *Handbuch der Methode kulturstrtschen Ethnologie. Mit Beitragen von W. Koppers* (Munster, 1937)
Ouhard de la Boullaye, *L'etude comparree des religions* 3rd edition, (Paris, 1929).

W. Schidt, *Der ursprung des Gottesidee,* vol. 4, (Munster, 1935)
Pennick, Nigel, *Sacred geometry-symbolism and purpose in religious structures* (Wellinboroungh; Trunstone Press Limited, 1980) Halbwachs, M., *Sources of religious sentiment* (New York, 1962 Lawlor Robert, *Sacred geometry* (New York: Crossroad, 1980). David Bohm, *Wholness and implicate order* (London, 1980). Jose Preira, *Hindu theology: a reader* (New York, 1976), Frederic Engles, *Dialectics of nature,* (New York, 1940) *The Upanishads* (Baltimore, 1965)

Thomas Hopkins, *The Hindu religious tradition* (California, 1971)
H. Saddhatissa (*Tripitakaraya Pandita*), *The Buddha's way* (New York, 1971)
Edard J. Thomas, *The history of the Buddhist thought* (New York, 1971)
Thomas Lewis, *The lives of the cells* (Bantam, 1974)
Complete psychological works of Sigmund Freud, trans., and ed., James Stracheney (London, 1953)
W.K. Pfeiler, Notre Dame ind;, University of Notre Dame Press, 1963)
John Milton, *Paradise lost, edn.,* James Roberts, (New York: A. S. Barnes Company, 1854)
Herbert Butterfield, *The statecraft of Machiavelli* (London: Bell and sons, 1940).

Hans Jonas, *Gnostic religion* (Beacon: Press, Boston, 1963)

Bernard Hamilton& Janet Hamilton, *Christian dualistic heresies* (Manchester University Press, 1998)
Benjamin Walker, *Gnosticism, its history and influence* (Aquiarian Press: Wellingborough, 1983)
Kurt Rudoph, *Gnostics* (Harper & Row Publishers: San Francisco, 1977). Justin Popovich, *Orthodox faith and life in Christ* (The institute for Byzantine and Modern Greek studies> Massachusetts, 1994).
J. C. Cooper, *Ying and yang* (The Aquarian press, Northamptonshire, 1981) Chang Chung Yuan, *Creativity and Taoism: a study of Chinese philosophy, art and poetry* (Harper Colophon Books: New York, 1970)
Ian Tod and Michael Whelweer, *Utopia* (Orbis Publishing, London)
Hi Hua Ching, *The Taoist view of the universe and immortal realm* (Los Angeles, 1979)
Panayiotis Nellas, *Deification in Christ* (New York State, 1997) Frances A. Yates, *The Rosicrucian enlightenment* (London, 1972).
Georges Florovksy, *Creation and redemption* (Northland Publishing company: Massachusetts, 1976)
Daniel Boorstin, *A guide to Pseudo-events in America,* Beninger, J. R. *The controlled revolution. Technological and economic origins of the information society* (Harvard, 1986).